

111
cele mai
frumoase
poezii
de
dragoste
din literatura română

NEMIRA

111 cele mai frumoase poezii de dragoste din literatura
română

MARIUS CHIVU (n. 1978, Horezu) este scriitor, traducător, redactor-editor al revistei *Dilema veche*, unde ține cronica literară, și realizatorul emisiunii „All You Can Read” de la Radio Seven. A debutat cu cartea de poezie *Vântureasa de plastic* (2012; premiile pentru debut al USR și al revistei *Observator cultural*). A publicat volumul de povestiri *Sfârșit de sezon* (2014), cartea de interviuri cu scriitori români *Ce-a vrut să spună autorul* (2013) și jurnalul-album de călătorie *Trei săptămâni în Himalaya* (2012/2014). Este unul dintre coautorii poemului în lanț *București '21. Epopee participativă* (2015); a realizat, printre altele, antologiile *G. Bacovia. 111 cele mai frumoase poezii* (2015) și *Best of. Proza scurtă a anilor 2000* (2013) și a îngrijit ediția Ștefan Aug. Doinaș, *Trandafirul negru – poeme rostite la radio* (2012). A tradus din romanele lui Paul Bailey, povestirile lui Oscar Wilde, scrisorile lui Lewis Carroll și poezia lui Tim Burton și ține, împreună cu Florin Iaru, de mai mulți ani, un atelier de creative writing. Poezia sa a fost tradusă în limbile suedeză și franceză.

RADU VANCU (n. 1978, Sibiu) este scriitor, traducător, conferențiar la Facultatea de Litere și Arte din Sibiu și se numără printre editorii revistelor *Poesis International* și *Transylvania*. A publicat cărțile de poezie: *4 A.M. Cantosuri domestice* (2015), *Frînghia înflorită* (2012), *Amintiri pentru tatăl meu* (2010), *Sebastian în vis* (2010, Premiul pentru poezie al revistei *Observator cultural*), *Monstrul fericit* (2009), *Biographia litteraria* (2006) și *Epistole pentru Camelia* (2002); precum și eseurile de critică literară *Eminescu. Trei eseuri* (2011) și *Mircea Ivănescu. Poezia discreției absolute* (2007). Este coautor, alături de Dragoș Varga, al antologiei multilingve *Poets in Transylvania* (2014) și, alături de Claudiu Komartin, al antologiilor *Cele mai frumoase poeme din 2010* (2011) și *Cele mai frumoase poeme din 2011* (2012). A tradus din poezia lui John Berryman și Ezra Pound. Poezia sa a fost tradusă

în engleză, franceză, germană, italiană, spaniolă, rusă, suedeză, greacă, sârbă, bulgară, turcă și maghiară.

111
cele mai
frumoase
poezii
de
dragoste
din literatura română

Argument și selecție
MARIUS CHIVU & RADU VANCU

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

111 cele mai frumoase poezii de dragoste din literatura română / coord.: Marius Chivu, Radu Vancu. - București : Nemira Publishing House, 2016

ISBN print: 978-606-758-526-1

ISBN epub: 978-606-758-628-2

ISBN mobi: 978-606-758-629-9

I. Chivu, Marius (coord.)

II. Vancu, Radu (coord.)

821.135.1-1

111 CELE MAI FRUMOASE POEZII DE DRAGOSTE DIN LITERATURA ROMÂNĂ

© Nemira 2016

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU

Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Lector: Emma LUPU

Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Despre autori

Argument

1. Începuturi, împliniri, înălțări

- Daniel Bănulescu - Continuă să dai totul pe ultima sută de metri
- Ana Blandiana - Cuplu
- M. Blecher - Poem
- Nicolae Coande - Tălpi mici
- Romulus Bucur - cântecel (de deșteptare)
- Mircea Cărtărescu - Era timpul florilor
- Vsevolod Ciornei - De fapt
- Dan Coman - poem de dragoste
- Costache Conachi - Într-o sară...
- Ștefan Aug. Doinaș - Făptura ta
- Geo Dumitrescu - Școala frumuseții
- Mihai Eminescu - În ochii mei nimica de azi nu are preț
- Șerban Foartă - L'orœile qui voit ma voix
- B. Fundoianu - Femeie luminoasă
- Emilian Galaicu-păun - fost-am soarece de bibliotecă odată
- Mihail Gălățanu - Cântarea miresei
- D. Iacobescu - Gavotă
- Bogdan Iancu - Dragostea
- Magda Isanos - Mâna ta
- Adrian Maniu - Primăvară futuristă
- Alfred Moșoiu - Năzuință
- Alexandru Mușina - Lied domestic
- Ion Mureșan - Poem de dragoste (la Satu-Mare)
- Gellu Naum - Zenobia

- Ioana Nicolaie - Într-un oraș de sclipici
- O. Nimigean - peter pan se întoarce
- Iustin Panța - Ce frumos arde focul tău
- Anton Pann - Până când nu te iubeam
- Ion Pillat - Aci sosi pe vremuri
- Ioan Es. Pop - ***
- Cristian Popescu - luna de miere
- Octavian Soviany - ***
- Dan Stanciu - Simetria fierbinte
- Liviu Ioan Stoiciu - Zice, bând dintr-un pahar de plastic
- Virgil Teodorescu - Garoafa convulsivă
- Tristan Tzara - Insomnie
- Lucian Vasilescu - Playboy
- Alecu Văcărescu - Oglinda
- Elena Văcărescu - Molcoma filozofie
- Ion Vinea - Voluptas
- Miruna Vlada - Auriu
- Ilarie Voronca - Invitație la bal

2. Îndoieli, însingurări, încheieri

- Grigore Alexandrescu - Suferința
- Dimitrie Anghel - Scrisoare
- Tudor Arghezi - Dragoste târzie
- Cezar Baltag - Celei care se îndepărtează cu o floarea uitării în mâini
- Maria Banuș - Scrisoare
- Emil Brumaru - Cântec naiv
- Constanța Buzea - La fel de lin ca mâinile prin mâneci
- Ion Caraion - Interludiu
- Nina Cassian - Voiam să rămân
- Ruxandra Cesereanu - avaria
- Domnica Drumea - Zăpadă
- Ionel Ciupureanu - Am fost
- Mariana Codruț - poem despre dragoste

- Radu Cosașu - Nu faci nimic pentru mine
- Traian T. Coșovei - Cina cea de taină
- Petru Creția - Ne-am întrebat de-atâtea ori
- Ana Dragu - dragoste nu
- Aurel Dumitrașcu - Toamna congestionată de nopți
- Teodor Dună - Istoria mâinilor
- Elena Farago - Iubește-mi mâinile și ochii
- Florin Iaru - Stereoscopie sau 143 de cuvinte
- Nora Iuga - inimă albastră
- Vintilă Ivănceanu - Moartea trubadurului
- Mariana Marin - Elegie XII
- Angela Marinescu - Blues
- Virgil Mazilescu - vei auzi din nou: fii inima mea
- Gabriela Melinescu - Cântec cu toată gura
- Ion Minulescu - Celei care minte
- Florin Mugur - Despărțire
- Viorel Mureșan - Coline reci
- Ștefan Roll - Etc.
- Andra Rotaru - Până la tine
- Dan Sociu - ***
- Marin Sorescu - Sonetul XX
- Radu Stanca - De ce dai voie vântului
- Petre Stoica - După plecarea ta
- Floarea Țuțuianu - Hot Line
- Mihai Ursachi - Inscripție pe o piatră de pe țărm
- Ienăchiță Văcărescu - ***
- Vasile Vlad - Despărțire

3. Întrebări, întoarceri, însemnări

- Gheorghe Azap - Da! Îmi aduc aminte!
- G. Bacovia - Vae Soli...
- T.O. Bobe - Amintirea de dragoste a lui nea Gică
- Lucian Blaga - Cântecul focului
- Geo Bogza - XVI

- Radu Cârnci - Sonetul XCVII
- Svetlana Cârstea - Cine nu e mângâiat nu există
- Eugen Cioclea - Love Story
- Leonid Dimov - Cumpărături
- Mircea Dinescu - Cântec de inimă albastră
- Adela Greceanu - Provinciala
- Letiția Ilea - după multă vreme
- Cezar Ivănescu - Părul cel mai lung din lume
- Mircea Ivănescu - heathcliff plângând
- T.S. Khasis - *
- Claudiu Komartin - ca un poet dintr-un film coreean
- Ștefan Manasia - Taurul mecanic
- Marin Mălaicu-Hondrari - Ce se trece sub tăcere
- Ion Monoran - 116
- Miron Radu Paraschivescu - Amar
- Bogdan O. Popescu - nostalgia
- C.A. Rosetti - A cui e vina?
- Nichita Stănescu - Evocare
- Theodor Șerbănescu - Umbra
- Iulian Tănase - Cum aș putea, oare, să te uit?
- Constant Tonegaru - Femeia cafenie
- Nicolae Văcărescu - În rai fără tine
- Alexandru Vlad - Poem
- Vasile Voiculescu - Sonetul CCXL

Argument

„Le meilleur choix de poèmes est celui que l'on fait pour soi!”, scria undeva Paul Éluard, acesta fiind „principiul” care ne-a ghidat și pe noi în demersul antologiei de față. Acestea sunt poemele de dragoste care ne-au plăcut, în primul rând, nouă.

Am avut, firește, câteva criterii. În primul rând, am decis să nu selectăm mai mult de un poem din opera unui scriitor – chiar dacă în cazul unor nume precum Eminescu, Minulescu, Arghezi, Voiculescu, Ivănescu, Brumaru sau Cărtărescu, de pildă, ne-ar fi plăcut să alegem mai multe. Am încercat, astfel, să profităm de diversitatea limbajului, a curentelor, formulelor poetice și tonurilor lirice întinse pe o durată de exact 230 de ani: cel mai vechi poem datează din anul 1785, cel mai nou din 2015.

În al doilea rând, am căutat să alegem, pe cât posibil, poeme mai puțin cunoscute. Ne-am dorit, astfel, să aducem un omagiu poezilor și totodată să-i surprindem pe cititori. De asemenea, am evitat să decupăm fragmente din poeme foarte lungi, preferând textele de sine stătătoare.

Și, nu în ultimul rând, în cazul autorilor clasici, am selectat acele poezii care mai pot fi citite și astăzi, versuri în a căror sensibilitate ne-am putea regăsi, care ne-ar mai putea emoționa, pune pe gânduri sau amuza.

Am tras cu ochiul și la alte antologii similare tematic: *Mare-i ziua fără tine*, selecție de Eugen Lungu (Editura Hyperion, Chișinău, 1990); *Cântecul iubirii*, selecție de Vasile Nicolescu (Editura pentru literatură, București, 1966); *Antologia poeziei românești de dragoste*,

selecție de Florentin Popescu (Editura Ex Ponto, Constanța, 2004) și *Compania amorului în cele mai frumoase 100 de poeme românești*, selecție de Petru Romoșan (Editura Compania, 2007). Realizate în alte epoci, fiecare după alte criterii și conform gustului câte unui singur antologator, selecția noastră nu are aproape nimic în comun cu acestea.

Cele trei secțiuni ale cărții nu sunt o împărțire tematică absolută, iar dispunerea poemelor a fost făcută, pentru plăcerea nebănuită oferită de hazard, în ordinea alfabetică a numelui autorilor. Iubiți și citiți poezie!

M.C. & R.V.

1. Începuturi, împliniri, înălțări

„acum de când te iubesc“

DANIEL BĂNULESCU (n. 1960)
Continuă să dai totul pe ultima sută de metri

Ei, cum să nu știi? Tu știi
Și o știi cu fiecare din celulele tale
Cum după o oră de stat împreună la coadă
Ne cuprinde o puternică dorință sexuală
Te îngălbeneai găfâiam
și nu reușeam să ajungem decât pân' la lift

Și mă-nnebunești
Îmi treci degetele peste tâmpile și mă-nnebunești
Vorbind încet și deschizi gura
Până ce apuc să văd intestinele tale
Nervoase și sâcâite și gata
Și plesnind din cozi
Și așteptând să te iau

Cum să nu știi?
Ești mai frumoasă cu două degete decât orice
femeie

Mai fierbinte mai adâncă mai tandră
Decât oricare altă femeie din lume
Dacă degetele tale n-ar fi deja numărate
Dacă sânii tău n-ar fi decât cele două porecle
Date ție de Dumnezeu
Din zilele în care Dumnezeu făcea carne

Și mă uluiești
Îmi strigi numele te apropii de mine și mă
uluiești
În camera trupului tău am totdeauna fotoliile
din față de la televizor
În pat am patul
În bucătărie am trepiedul vienez pentru cafea
Dar te îngălbenesci
Gâfâim
Și nu reușim s-ajungem decât pân' la lift

Te voi iubi pân' la sfârșitul patului, 1993

ANA BLANDIANA (n. 1942)
Cuplu

Unii te văd numai pe tine,
Alții mă văd numai pe mine,
Ne suprapunem atât de perfect
Încât nimeni nu ne poate zări deodată
Și nimeni nu îndrăznește să locuiască
pe muchia

De unde putem fi văzuți amândoi.
Tu vezi numai luna,
Eu văd numai soarele,
Tu duci dorul soarelui,
Eu duc dorul lunii,
Stăm spate în spate,
Oasele noastre s-au unit de mult,
Sângele duce zvonuri
De la o inimă la alta.
Cum ești?
Dacă ridic brațul
Și-l întind mult înapoi,
Îți descopăr clavicula dulce
Și, urcând, degetele îți ating
Sfintele buze,
Apoi brusc se-ntorc și-mi strivesc
Până la sânge gura.
Cum suntem?
Avem patru brațe să ne apărăm,

Dar eu pot să lovesc numai dușmanul
din fața mea

Și tu numai dușmanul din fața ta,
Avem patru picioare să alergăm,
Dar tu poți fugi numai în partea ta
Și eu numai în cealaltă parte.
Orice pas este o luptă pe viață și pe moarte.
Suntem egali?
Vom muri deodată sau unul va purta,
Încă o vreme,
Cadavrul celuilalt lipit de el
Și molipsindu-l lent, prea lent, cu moarte?
Sau poate nici nu va muri întreg
Și va purta-n eternitate
Povara dulce-a celuilalt,
Atrofiată de vecie,
Cât o cocoasă,
Cât un neg...
Oh, numai noi cunoaștem dorul
De-a ne putea privi în ochi
Și-a înțelege astfel totul,
Dar stăm spate în spate,
Crescuți ca două crengi
Și dacă unul dintre noi s-ar smulge,
Jertfindu-se pentru o singură privire,
Ar vedea numai spatele din care s-a smuls
Însângerat, înfrigurat,
Al celuilalt.

Octombrie, noiembrie, decembrie, 1972

M. BLECHER (1909–1938)

Poem

Învelișul tău
Ca o pasăre în cuibul inimii
În râuri de sânge te scalzi
Și zbori prin vârful degetelor mele

Când pleci
Corpul regăsește infinita lui greutate
Și peisajul deschis beant
Înseamnă lipsa ta

Cu mâini adânci ca niște panere
Mă scoți din oceanul somnului
Și capul îmi sună ca o scoică

Tu piatră aruncată în lac
Tu cerc de apă părăsindu-te

Poate că așteptându-te va învia
Cadavrul unui cuvânt
Și el cu lanterna lui oarbă mă va plimba
Prin noapte

Părul tău va fi întunericul ei
Și eu mă voi cufunda în umbre

Corp transparent, 1934

NICOLAE COANDE (n. 1962)
Tălpi mici

Tălpi mici, zăpada din curte arată că ai trecut pe aici
az'noapte,
umerii tăi dezgoliți luminau un imperiu,
sertare pline cu sărutări mici împachetate atent,
luna crăpată
se varsă în patul în care nu pot dormi
preocupat să înțeleg cărările filozoficești ale trupului
și delicatele sale contorsiuni,
nu te poți scufunda de două ori în apele
aceleiași femei,
nu poți gândi la fel despre două năluci,
nu poți scrie la fel în pagina dublă,
tălpi mici invadează așternutul, scrisul și ceva nu poate
fi numit direct în poem.
Nu e ciudat că scriu despre tine în timp ce sunt citit
de trei femei
fără ca ele să se cunoască?
Tu numești asta trinitate absentă?
Eu voi abandona orice pretenție de a-i spune
cumva.
Cartea se scrie,
pași mici pe zăpada sub care adoarme infamia
în vreme ce mâinile te caută într-un vas de argint
răsturnat.

Femeia despre care scriu, 2010

ROMULUS BUCUR (n. 1956)
cântecel (de deșteptare)

somnul plutește ca o ceață
 deasupra ei
încât ți-e frică să n-o înghită
 când se risipește
mirosul de cafea nu-i de ajuns
 ca să-l împrăștie
nici radioul trebuie
 totuși inventat un cântecel
 anume
aerul vibrând de muzica
ta să-l inspire să deschidă
ochii pe jumătate
 da?
știi? mi-e așa de biiiine

Cântecel(e). Fast-food Poems, 1998

MIRCEA CĂRTĂRESCU (n. 1956)
Era timpul florilor

cu vremea, ai căpătat statutul de mare putere.
cu trecerea timpului, mi-ai împânzit bulevardele
de ambasade, consulate și

reprezentanțe
iar azi, pe șoseaua dorințelor mele
îți trimiți ochii albaștri ca două mercedesuri
spălate proaspăt
cu parbrizele înfulecând frunzișul roz de castani.

ai devenit o mare putere străină.
din zodiac, sateliții tăi mă fotografiază în mii
de poziții, îmi spionează secreția
insulinei

iau interviuri până și trusei mele de bărbierit
și îmi învrăjbesc de moarte numele cu prenumele,
vârsta cu sexul
anotimpul cu troleibuzul, tiroida cu steaua
pe când în crivățul de pink floyd îmi beau
cu orbire cafeaua.

de-acum, până și șoferului tău mă adresez cu efendi
până și lustragiului tău îi dau voie să-mi zică băiete
îi spun da, massa, gulerașului tău cu dantelă
îi croiesc și agrafei tale de păr rochii din zeci
de metri pătrați de vitrină

vin într-un suflet când lenea ta clopoțește...

parcă ești un păun, cu bucureștiul înfioat
în spatele tău.

hoteluri clipind, damele pâlpâind, pietrele
din pavaj absolvind cibernetica
ministerele, institutele, tarabele respirând pulberea
aurie a cinematografelelor dizolvate
în aer

amurgurile cele mai galbene
zorii cei mai negri

moartea cea mai statistică rostogolindu-și
bucurile prin fundațiile și canalele și
metrourile și anemia și stressul albastru al
magazinelor de radiouri, televizoare,
pick-up-uri, casetofoane, microfoane,
discuri, căști, șteckere, prize amestecate în
saliva unei nostalgii de culoarea
locomotoarelor de serviciu încremenite
lângă peroanele gării obor

și până și pensionarii cântarelor de precizie
și toți invalizii care vând ilustrate în relief
și lozuri în plic

s-au lepădat de mine pentru râsul tău înțolit,
sastisit,
inamic.

lasă-ți lumea ta uitată,
așterne un strat de pudră peste imperiul tău ieșit
ca un coș pe tenul bronzat al amicitiei
noastre,

declară-mă independent,
să mă descurc cu rezervele mele de manioc, patate
și tapioca,

convertește-mă în ceva mai puțin dureros,
învelește-mă cu o floarească mai caldă,
flutură-ți pleoapa ca o scânteie electrică
și îndoaie-ți genunchiul

ca să îmi pot pune în fine pe roate
afacerea mea cu ezitări colorate

în serile acelea care, zice-se, mai revin...

(era timpul florilor
era anotimpul dragostei
era deceniul războiului nuclear
era crima perfectă din zece mâine mititei
era ali-baba și cei douăzeci și patru de ani
era pieptul tău gri trecând cu un decibel
de rasă în zgardă
era o flacără de magneziu îmbrățișând
o petardă.)

ai devenit, femeie, o mare putere străină.
ai devenit marea iubire a plămânilor mei
ploaia mea te curbează în orice boabă,
apartamentul meu este cutia ta de pantofi
ție îți trimite în fiecare zi ura mea trandafiri cu bilet,
pre tine moartea mea te iluminează
imperiu bancar și discret,
cauciucată zarază.

Poeme de amor, 1983

VSEVOLOD CIORNEI (n. 1955)
De fapt

Apar eu. Apare ea. Ei, și ce?
Umbrele noastre se culcă sub sfeșnice,
iar sfeșnicele pot fi de aur, de argint sau de cupru.
Apar eu. Apare ea. Apare un cuplu?

Pe afară și pe dinăuntru se întâmplă în permanență ceva.
De parcă hoinărește fără braț secera care ne va secera.
Dar noi apărem mereu. Apare ea. Apar eu.
Apar într-o plasă cartofii ce nu se visează pireu.

Cinăm. Ne sărutăm. Probabil, cineva e Iudă.
Dar ce mai contează trădarea atunci când carnea e nudă?
Oricum, chiar și după trădare e programată-nviere.
Somnul consumă cafea, iar nesomnul își ia somnifere.

Nu avem deșteptător, probabil că nu avem nici deșteptare.
Ne trezește transportul urban ce la orele șase apare.
Apare ea. Apar eu. Dejunul. O mică ceartă.
Aceasta e, de fapt, dragostea. Restul e literatură și artă.

Cuvinte și tăceri, 2015

DAN COMAN (n. 1975)
poem de dragoste

când e foarte frig o femeie înaltă mă scapă dintre
brațele ei
și începe să umble prin încăperi așa cum numai ea
e în stare:
repede-repede și sunând din încheieturi ca din bice.

când e foarte frig trupul meu stă claie peste
grămadă
pe covor
moale și pătat de cafea. atât așteaptă soarele cel
nou:
mai precis decât un țânțar țâșnește dintre
pereți și-mi ciupește obraji.
mișc greu dar când reușesc să-l pocnesc crapă
într-o parte a sa
și aerul său închis umple imediat camera.

când e foarte frig încep să-mi lovesc un capăt al
trupului
ca pe o sticlă cu vin și ca pe un borcan cu muștar
dar loviturile acestea moi și neîndemânatic
nu reușesc să-mi scoată umbra din corp.
noroc cu tristețea acestei femei: când e foarte frig
vine și-mi ridică trupul de pe covor și vreme de
zece

cafele
îl poartă în jurul umerilor ca pe o blană argintie
de vulpe.

ghinga, 2005

COSTACHE CONACHI (1778–1849)

Într-o sară...

Cu ce să te-asemănez,
O, împodobită fire?
Să-ți zic stea ce luminezi,
Ești mai mult, căci porți sâmțare.
Să-ți zic inger? Covârșești,
Căci, pe lângă frumusață,
Ești tot nuri și, când grăiești,
Farmeci cu delicateță,
Iar zicându-ți Dumnezeu,ău,
M-apropii de-a ta ființă,
Pentru-aceea mă-nclin eu
Țâie cu-atâta credință.

Poesii, alcătuiuri și tălmăcirii, 1856

ȘTEFAN AUG. DOINAȘ (1922–2002)
Făptura ta

Făptura ta ca o rezervație
de magneți ca o muzică –
oare cum se va întrece în grație
pe sine o ramură andaluzică?

Despre neant despre semințele
care astâmpără flacăra jocului –
ce-ar putea să spună dorințele
mai mult decât inima socului?

nici măcar răcoarea nopții siderice
nu pune peste patima noastră copastie –

plutim ca păpădiile sferice
lunecând jubilând în prăpastie.

Ad Usum Delphini, 1998

GEO DUMITRESCU (1920–2004)
Școala frumuseții

Tu vei fi
școala frumuseții și a iubirii –
prin tine, bucuriile lumii le voi spori:
uite, îți încredințez acești fluturi,
o mie de fluturi tineri, frumoși –
ia-i și învață-i să zboare,
bănuir să zboare, în calde furtuni de culori,
în furtuni de culori neștiute, subțiri,
mereu schimbătoare și pure,
învață-i să zboare precum
freământul fin al genelor tale
pe obrazul meu ars, de argilă.

Un pui de panteră am să-ți aduc,
să-l înveți
neprihănită, leneșă pândă felină,
spaimile crude, întunecoase, ale pădurii,
să-l înveți iscusința de-a ucide cu grație
îndelung alintându-și prada, fosforescent.
Am să-ți aduc apoi corcodușul, laleaua,
să-i înveți să-nflorească
iubindu-se prin nevăzute fire de pulbere.
Și stânca oarbă, informă, de marmoră
ți-o voi aduce – învaț-o tu
taina tulburătoare

a rotunjimilor albe, trandafirii.

Am să-ți aduc deopotrivă
lacul verzui de sub munte,
să-l înveți tăcerile rodnice, adânci,
în care argintiu săgetează
făgăduite revelații, cântece, ori întrebări,
să-l înveți să lucească, să cânte sub lună
liniștit, pur, adânc, ca ochii tăi...

Tu vei fi
școala frumuseții și a iubirii,
prin tine, bucuriile lumii le voi spori:

voi, minuni și averi ale firii
să fiți cuminți, să fiți silitoare!...

Nevoia de cercuri, 1966

MIHAI EMINESCU (1850–1889)
În ochii mei nimica de azi nu are preț

În ochii mei nimica de azi nu are preț
Decât ciudata taină a dulcii-ți frumuseți –
Căci ce-ar mai fi și alta în lume decât tu
Să facă să-mi pierd viața în vremea de acu
Pe basme, pe nimicuri, cuvintele gonind
Cu pieritorul sunet al lor să te cuprind?
Căci te iubesc... Nu poți tu măcar să te gândești
Cum inima-mi te-admiră, ce scumpă îmi mai ești.
Ce-mi pasă de gândești tu la mine – dacă-ți plac...?
De spirit, de avere, de frumuseți sărac
În taina cugetări-mi ascund de orișicine
Tot ce-am mai scump în lume, comoara mea, pe tine.
De-ncerc câte odată a pune pe hârtie
Un șir... De cer imagini la goala fantazie
Nimic nu am de-a spune, de n-oi vorbi de tine
Și singură icoana-ți în veci în minte-mi vine.
Gândești, pricepi tu oare cât pot fi de sărac
Să fii a mea nu este puțință să te fac
Cu mintea mea casteluri în Spania câștig
Mă vezi plângând cum suflu în mâinile-mi de frig
Și urmărind pieirea visărilor deșarte
Eu văd menit că-mi este să n-am de tine parte.
Când totul îmi lipsește, când soarta mi-i mai rea
Atunci alege dânsa, ca tu să fii a mea...
Atuncea când coturnul voi-voi să-l discalț

Să fiu o secătură cum sunt și cialalți
La orice ψυχὴ δοῦλος cu laude să mă plec
Și să proclam de geniu pe orișicare sec –
S-ajung la un renume, ce azi s-ajung nu pot
Căci n-am învățat încă să-nalț pe-un idiot
Când voi ajunge și eu la arta de-a trăi
Și moale îmi va merge și bine-oi grămădi
Când voi avè asemeni ce lumea poate da...
Mă tem, iubită dulce, că nu-i mai fi a mea.
Și de-i și fi... avè-vei în ochi-mi acel preț
Ce azi ți-l dă sfiala sărmanei mele vieți?
Voi fi supus duioasei, ne mai simțitei munci
Din toat-a mea putere să te iubesc și-atunci?

cca 1876

Versuri din manuscrise, 2016

ȘERBAN FOARȚĂ (n. 1942)
L'orœile qui voit ma voix

„Sună-mă și spune-mi că mă iubești”, mi-ai scris (într-un mesaj, aseară, pe mobil). „Eu te voi asculta și voi închide. Nu voi emite nici un sunet.” – Dar sunetele respirației tale? Dar răsuflarea ta întretăiată? Dar, inaudibil aproape, câte-un *ah*? Dar grăitoarele-ți tăceri? Dar murmurul, în scoica urechii mele drepte, al celei mai iubite dintre mări? Dar intermitențele-ți suspine? Dar cvasigeamătu-ți final? Dar, de atâta întuneric și fără zare, senzația vitregă de mediu submarin și, ca printr-un sonar, chemarea noastră de cetacee sau delfini în rut? Dar, insonor, sărutul nostru, ca prin, opac, vitrajul prearecelui acvariu? Dar temerea-mi de a închide șoptofonul (!), nedornic să-i pun capăt unui discurs șoptit și tot mai tandru, însuflețindu-mă în vreme ce-l rosteam, – destinatară căreia erai: ezitarea-mi de a-l gătui, lăsându-te, dintr-odată, *sur ta soif?*... *Ô mon collier de lierre, ma lavallière verte-noire, à la lisière de la forêt, à l'ore du bois dormant et sans clairières! Ma chevalière en jade et or, toi que j'adore, mon adore... Est-ce que tu étais tout oreilles? Ou bien un(e) seul(e) orœil, – l'orœil qui voit la voix? Ma voix...*

Amor amoris, 2010

B. FUNDOIANU (1898–1944)

Femeie luminoasă

Femeie luminoasă ca șesurile-n toamnă,
dă-mi gâtul tău, cuib moale cu paseri de azur,
dă-mi mânele, mai pure ca pietrele din râuri –
femeie cu gândirea ca un polen netrebnic
și carnea ca oricare gândire mai zămoasă.

Femeie, pământ negru, te vreau și te iubesc,
aș vrea să-l ar, să-l semăn, să-l secer și să-l macin,
pământ proaspăt în care dormiră toți ai mei,
pământ tânăr în care mi-i tânără chemarea,
pământul unde-n urmă vreau să adorm și eu.

Și vreau – în ciuda celui ce seamănă-n deșert
nisip și foc, cu umbră la brâu și soare-n ceafă –
grăuntelui lumină să-i dăruiesc și apă;
aș vrea să-l ar, să-l semăn, să-l secer și să-l macin
și-aș vrea s-adorm cu grâul cel bun la căpătâi,
pământ, matrice dată din ziua cea dintâi,
în care mă așteaptă, ca-ntr-o oglindă, chipul.

Privești, 1930

EMILIAN GALAICU-PĂUN (n. 1964)
fost-am șoarece de bibliotecă odată

fost-am șoarece de bibliotecă odată: gustând
din anafura de-mpărtășanie-a trupului ei
de muiere pe loc mă făcui liliac.
mi-au crescut între membre – membrană pe care
(din voia cui?) se proiectează *grădina*
desfătărilor – noaptea: cu ea, desfăcută exact cât
opt fusuri orare, planez
peste carnea ei învăluind trupul de bucurie
supremă ca o
auroră polară, de-abia acoperind o treime. ea este
plăsmuită din spațiu și timp în proporție
(dumnezeiască) de unu la
trei: și totuși visez s-o cuprind dintr-odată de jur
împrejur, ca mormântul în care
prin puterea de preobrajenie-a frumuseții ei,
viermii
de mormânt, transformați toți în viermi de mătase,
vor țese-un
aer cu *adormirea Fecioarei*

Yin Time, 1999

MIHAIL GĂLĂȚANU (n. 1963)
Cântarea miresei

Ca benzile de magnetofon, încâlcite, ca bobinele de film călcate-n picioare în sala proiecteurului, acolo, sus, în Camera Luminată, așa este părul tău, iubita mea. Slavă Ție, Doamne al cinematografului de noapte, care-ai izvodit-o pe iubita mea, unduitoare și plină de surprize ca 32 de programe de satelit! Cu nuri care promit delicii fără de sfârșit, desprinse din serialele teve. Regele ecranului m-a luat în cămărilor sale și mi-a descoperit a șaptea pecete a artei.

Minunată ești tu care mă chemi la rugăciune înaintea mesei, muezinul pățimaș al lecturilor horror și interzise. A îmbătrânit lângă tine cedrul și chiparosul s-a mutat pe etichete. Un superb parfum de toaletă se face astăzi din sămânță de cedru, pentru ca tradiția să se păstreze. Din elitrele suave ale tranzistorilor frumoase agrafe ai face din părul Tău. Și apoi să privim, împreună să privim, nunta noastră pe video, întâmplată acum două mii de ani.

O, Christoase, Dumnezeuul nostru, mai cântă-ne un cântec de dragoste pe sintetizator. Bagă un acord, Doamne, care să ne bucure, un marș nupțial care să trezească nunta vlăguită din oasele noastre.

Eu n-am trăit, Savaotul meu, decât pentru nunta asta din cer, cu ceata Heruvimilor și corul Serafimilor pe o bucată la orgă electronică, în Ierusalimul ceresc. Pune

un claiderman acolo, un janmişeljar sau un vanghelis, ceva ușor să ne dezmoțim din extazul cuplului.

C-am băut și-am vomitat pe portative de-atâtea ori, că ne-au dat la gioale băieții din cartier și ne-au pocit mutra până le-am dat și banii de țigări, c-a venit fiscul să ne ia ușa de la intrare în gaj, asta nu mai contează.

Acum suntem o parte a nunții, acum suntem și taraful și tacâmurile și florile de hârtie gofrată din pieptul invitaților, și nunul mare și socrul mic, acu suntem luna de miere și călătoria de nuntă, totul.

Am ajuns să ajungem una cu lucrurile nunții noastre de cartier, săvârșită-ntr-un cort sub umbrarul casei părintești. Hai, mesean destoinic și beat îndeajuns cât pentru un nuntaș vrednic și cuviincios, sărută, rogu-te, pariura miresei, voalul ei alb și soarbe din talpa condurului care-o strânge, prima ei sudoare de femeie măritată, că, zic bătrânii, asta vindecă boli.

Cică vindecă aprinderea la plămâni, vindecă de rău descântec, de legătură și făcătură.

Mireasa tuturor, 1997

D. IACOBESCU (1893–1913)

Gavotă

În clipe dulci de seară, când gândul alb se plimbă
Pe strune demodate și forme rococo,
Subtila fantazie ne fură și ne schimbă
Pe tine-n Colombină, pe mine-n Pierrot.

Atunci ne luăm de mână și palizi, pe terase
Dansăm gavota moartă, în taină ascultând
Cum sufletul îngână un foșnet de mătase
Ce ne conduce pașii lăncezitor de blând.

Dansăm în umbra serii... și tot mai mult mă-mbată
Pudrata eleganță a timpului apus,
În timp ce tu, naivă, sau poate-nduioșată,
Ridici molatec trena din ce în ce mai sus...

Quasi, 1930

BOGDAN IANCU (n. 1977)
Dragostea

când ești mică
dragostea e atunci când primești măștișoare
(Tina are cea mai pufoasă și mai mare
colecție de măștișoare din bloc)
și dragostea-i atunci când scrie în oracol
„ce culoare au ochii lui?” și
„ați vrea să fiți prieteni sau să vă căsătoriți?”
și până la urmă el întoarce ochii în altă parte
și se împrietenește sau se căsătorește cu altcineva
și fumează apoi o țigară și atunci
dragostea e atunci când suferi-ca-proasta,
când îți pare rău,
când începe un blues la un chef și îți dau
lacrimile
și lui îi transpiră palmele,
ar vrea să știe tot despre tine.
dar mai ales dragostea-i atunci când e vară
și ți se rupe tocul pantofului în asfaltul încins
– e semn că cineva se gândește la tine.
face vrăji, te vrea înapoi.
pe trotuarul din fața blocului
zeci de tocuri strălucesc în lumina după-amiezii,
sfărâmate dar demne.
ca laserele lui Jean-Michel Jarre în concertul
de la Shanghai,

desenând hotarul dintre noi și restul orașului.
și dragostea cea mai mare e
atunci când George de la trei face avioane
– scrisori pentru tine
și atunci când cafeaua-i fierbinte
iar *Tânăr și neliniștit* s-a terminat,
tot dragoste e.
și tot în inimă te pișcă
și-ți urlă: mi-e dor!
dragostea claxonează în fața blocului
când te faci roșcată la coafor
are nervi, dă din picior.
dar și mai dragoste e atunci când din blocul
de vis-à-vis
un voyeur te atinge cu o pată de soare (așa,
ca-ntr-un vis)
reflectată-ntr-o oglindă, tu în fața altei oglinzi
te machiezi.
și între blocul B0 și blocul A4
voyeurul acela îți dă șah-mat cu pata lui de
lumină
întinsă curajos peste stradă.
dragostea-i și atunci când vă despărțiți
și el „nu-ți dă papucii”
doar că „tu meriți ceva mai bun”, te sărută pe
frunte,
apoi tu nu-l mai lași să-ți șteargă și lacrimile
și vine vara și se termină școala,
vin femeile de serviciu și spală tabla
șterg pe jos, spală băncile
și nicăieri nu mai scrie „I love you” și dragostea
încape toată în apa plină de detergent,
apoi încape toată-ntr-o cârpă
murdară și ruptă pe margini și-apoi
rămâne să petreacă vara într-o găleată roșie
pe care femeia de serviciu o uită în fiecare an
într-un colț al cancelariei.

MAGDA ISANOS (1916–1944)

Mâna ta

Mâna ta nu-i fără de temei fierbinte,
sau rece, grea ca plumbul, sau ușoară;
eu vorba i-o-nțeleg, și ea nu minte,
cum are obiceiul stăpânul, bunăoară.

E ca o frunză mare, pală, ce s-a scuturat
pe fruntea mea, să steie răcoroasă,
și, când pe umeri câteodata mi se lasă,
eu știu de ești sau nu ești supărat.

În părul meu ce albe-s degetele mâinii tale,
și-așa de visătoare, ca de femeie-mi par,
dar ard și dor pe brațe până la umăr goale,
de-mi zic că au în vârful și-n podul palmei jar.

Știu orice linie sau vinișoară albăstrie
a mâinii tale, orișicât de ne-nsemnată,
după cum și dânsa pe de rost mă știe
și să mă uite n-ar mai putea vreodată.

Versuri, 1964

ADRIAN MANIU (1891–1968)
Primăvară futuristă

Uite, primăvara reînvie și toți pomii au flori de hârtie.
Cerul e sumar ca un decor. Arăturile sunt pline de noroi.
Vino, vreau să ne plimbăm și noi. Poate crezi în declarații
de amor.

Cântecul atât de monoton zârnâit în sârme de telefon.
Salcia imobilă cu ciucuri înflorește.

Oile de bucurie stau cu capu-n jos.
Trenul trece, fumul cade gros
când pe ape frigul se cojește.
Frigul pentru fiecare an, alb ca dinții tăi – clape de pian.

Clinchetind cu zgomotul de foarfeci radioase, rândunele
trec pe cărți poștale,
cucul din ceasornic sună-n vale, câmpul putrezit miroase.
Vino, paradox sentimental, tuse înflorită în spital. –
Uite, primăvara reînvie, pentru cei ce nu se pot uita.
Vino, să privești uitarea ta și să calci flori de hârtie.

Scrieri, 1968

ALFRED MOȘOIU (1890–1932)
Năzuință

Nu mă-ntreba de unde viu și cine
Mi-a îndreptat spre tine pribegia,
Fii mândră dacă potolind trufia
Nu-nseamnă nimic alături de tine.

Atât de ne-nțeleasă mi-e solia,
Cu atâtea taine sufletul meu vine,
Că patima ce-a strălucit în mine
Cu-o lacrimă își sfarmă tăria.

Eu viu cu-o procesiune de iubite,
Cu doruri vagi de visuri ne-mplinite,
Cu toată-nfrigurarea amintirii,

Nesigur în dorințele-mi fugare,
Va tremura în orice sărutare:
Subtila umbră a închipuirii.

Sufletul grădinei, 1920

ALEXANDRU MUȘINA (1954–2013)
Lied domestic

Prințesa mea e o femeie oarecare,
Are sânii căzuți și fundul cam mare,
Îmi spune „ești leneș, nimic nu te interesează”,
Îmi zice „se vede că nu îți pasă,
Nu-ți pasă”.

Eu îi cânt într-o limbă pe loc inventată,
O mângâi pe gât și-i spun că e minunată,
Ea îmi zice „lasă-mă, lasă-mă, mai bine
Ai căuta capul de la aragaz”. Îmi spune „iar
Ai uitat să iei sana, bine
Că n-ai uitat de revistele tale”. Apoi

Plânge și țipă și sparge o farfurie:
Eu îi spun că e cam rea pentru o aproape soție,
Ea îmi strigă „ești un ticălo, ticăloos,
Nu-ți pasă de nimic” și se apleacă
Și strânge cioburile de pe jos.
Prințesa mea e o femeie oarecare,
Când facem dragoste îmi spune că o doare.
Ea zice: „mai încet, dragule, mai încet,
Știi...” Ea aproape plânge și zâmbește și zice:
„Dragule, dragule, dragul meu, încet...”

ION MUREȘAN (n. 1955)
Poem de dragoste(la Satu-Mare)

Ea are ochii ca două legi abrogate.
Ea are ochii ca două încăperi de arhivă
în care eu peste mine, eu peste mine, eu peste mine
stau stivă
legat și mă umplu de praf și păcate.

Ea are ochii încercuiți de gheruțe.
Ea are ochii încercuiți de țepi foarte dulci,
Încât îți vine s-o legi și s-o culci
într-un pat cu mămăruțe.

Ea e sălbatică și-i mereu gata-gata să sară
și să muște și-i gata-gata să adoarmă la mijlocul săriturii.
Ea are capcane cu miere în jurul gurii,
încât îți vine să tragi peste ea cearșaful pădurii.
Ea este verde și amară.

Ea este foarte blândă, foarte frumoasă și foarte
periculoasă.
Cetățeni, n-o lăsați să iasă din casă!

cartea Alcool, 2010

GELLU NAUM (1915–2001)
Zenobia

Printre exodurile mele
exista și una Zenobia supranumită refuzul falsei
conștiințe
pe o șosea cânta purta baticuri
ne adorăm știa două-trei cuvinte mai scurte
într-o limbă necunoscută
eu treceam singur ca orice fihință umană o adorăm
mă făceam că nici n-o observ
îi dădeam târcoale într-un camion de transport ghemuit
printre prelate
și busturi de marmură
în dreptul ei mă coboram intram în cabina telefonică
formam
un număr oarecare îmi ceream scuze
apoi mă ghemuiam lângă ea era poate singura fericire
posibilă
era plăcut ne culcam cu oasele noastre îmbibate
de amintirea
unei străvechi adorații
cu ochii noștri lucioși înăuntru era o puternică adorație
filozofam prostii ne simțeam bine
departe rătăciți orbiți de faruri
nu se putea să nu mă adore era o fihință umană
ținea degetele bine întinse pe o coapsă bine întinsă

ne adoram Ce nevoie ai tu de cuvintele astea cam scurte
(o dar cum le rostea ce superb eram fiecare în adorația
celuilalt)

să nu uiți adorația asta ce fihință ai fi tu fără ea
cunosc o pasăre care ne adoră nici nu ne vede ne pune
gheara

pe frunte
ne poartă în marea ei limpezyme o supranumită Zenobia
pe o șosea internațională
de fapt ce fihință ai fi și mai vrei să plantezi busturile
astea

pe stânga șoselei
notează în carnet adorația

stăteam așa cu degetele bine întinse
era o lumină gălbuie ceva între fulger și gheață
respirația noastră acoperea vuietele totul se legăna
liniștit
mă speria ferocea mea luciditate

Descrierea turnului, 1975

IOANA NICOLAIE (n. 1974)
Într-un oraș de sclipici

Ne-am oprit
în ceaiul băut rar
și în bere

aș fi vrut așa să mai stăm,
dar seara era grea
cu mișcări în ralenti
încețoșate

în seara de praf coboram la metrou
iroseam stațiile să spunem
prostii
neatent învelite-n staniol

stângaci ne fardam mimica

unul pe altul ne fardam
pe un bănuț de nimic
pe o buburuză forjată
în rotulele tarabelor lângă care
așteptând să urc în 69
tu m-ai sărutat

m-am lipit de geaca ta
din căptușeala ei scăpa încăperea

în care într-un fel
am încremenit la priveghi

palma îți pleacă din încheietura mea
de-acum nu se mai poate da înapoi

e dragoste,
dragoste...

Poză retușată, 2000

O. NIMIGEAN (n. 1962)
peter pan se întoarce

când apari
se deschid toate ușile
și toate ferestrele
din orașul fără ieșire la mare
miroase a iod
a alge a femei pudrate de sare

îmi place la tine
că ești inteligentă fără a spune un cuvânt
deși sporovăi vrute și nevrute
despre poțiuni de slăbit despre
parfumuri
despre rochii la prima piruetă descusute

încerc să citesc
mut de uimire
hieroglifele ce ți se rotesc în privire
literele atât de ciudate
ce fulgeră când îți dai părul pe spate
alfabetul dintr-odată sonor
când scapi prin crăpătura fustei un
picior
arămiu până sus până la coapsa rotundă
apărată de bikinii cu fundă

amestecate-n transparența pielii
surate din Coran și Evanghelii
desfid cu grație și grații
ciocnirea de civilizații

arcanele lui Hohenheim
le descifrez și le îngaim
în limba proaspătă și veche
ce te-a atins după ureche

găsesc în nonșalanța-ți de codană
un rezumat la mistica renană

legănarea ta mă poartă
de la Marea Moartă la Marea Artă
de la Qumran la Lull
o manuscrisul rochiei de tul

fățâiala ta vie
cuprinde o doxologie
care mă-nvață spontan
cum să devin din taliban
ușor ca însuși Peter Pan

nicolina blues, 2007

IUSTIN PANȚA (1964–2001)
Ce frumos arde focul tău

După ce am mai pus câteva lemne pe focul din
sobă,
Ce frumos arde focul tău, a spus ea.
Am stat un timp și am vorbit despre lucruri simple.
Dar cuvintele, Ce frumos arde focul tău, tonul vocii,
gestul sapiențial
și blând al capului, mai ales pronumele „tău” –
toate acestea au rămas: liniștea și simplitatea adâncă
a lucrurilor;
iarăși: numai lucrurile simple nu dezamăgesc
niciodată.
Este scena care a provocat peste alte câteva
săptămâni

întâmplarea face să locuiești chiar în piațeta unde se
instalează parcul de distracții al copiilor, s-au
montat mecanismele – mașinuțe electrice, cutia cu
maneta, caruselul – o femeie frumoasă din metal, cu
mâinile ridicate, de fusta căreia sunt prinse
băncuțele unde se așază copiii ca să fie roțiți în
cercuriuitoare/coborâtoare. Doar că motorul
caruselului nu funcționează, femeia mecanică stă
imobilă și cu fața-i enormă privește fix spre
fereastră ta, într-o noapte, deschizând-o, ai fost
coplesit, ca sub o stare de hipnoză, de imobilitatea

chipului și privirii ei, de atunci nu mai aerisești
dimineața, nu mai privești seara pe geam – știi că ea
continuă să te privească ăst timp

întâmplarea dintr-o noapte, în cartierul meu de la
marginea orașului
când o pană de curent ne-a lăsat în întuneric,
singuri, în camera strâmtă.

Nu aveam la îndemână decât jarul țigării și brusc
am simțit nevoia să-i văd fața.

Și atunci i-am purtat țigara în jurul chipului –
figura ei era, cufundată în fumul și lumina aproape
inexistente ale țigării,

doar un halou, fața ei mai reprezenta doar privirea,
Cred că suntem prieteni acum, i-am spus în camera
din cartierul de la marginea orașului,
era replica mea la Ce frumos arde focul tău.

Obiecte mișcate, 1991

ANTON PANN (cca. 1796–1854)

Până când nu te iubeam

Până când nu te iubeam,
 Unde mă culcam, dormeam.
Acum de când te iubesc,
 Nu poci să mă odihnesc.
Răpui, mă sfârșesc de dor,
 Fără nici un ajutor.
Arz, mă frig în mare foc,
 N-am astâmpăr la un loc,
Suflet nu mi-a mai rămas,
 Ohtând mii de ori pe ceas.
Cu totul m-am prăpădit,
 Mințile mi s-au smintit.
Ies din casă să mă duc,
 Nu știu încotro s-apuc.
Viu iar, mă întorc și șez,
 Stau în loc și suspinez.
Inima mea, vai de ea,
 De la tin' nu să mai ia.

Versuri musicești, 1830

ION PILLAT (1891–1945)
Aci sosi pe vremuri

La casa amintirii cu-obloane și pridvor,
Păianjeni zăbreliță și poartă și zăvor.

Iar hornul nu mai trage alene din ciubuc
De când luptară-n codru și poteri și haiduc.

În drumul lor spre zare îmbătrâniră plopilor.
Aci sosi pe vremuri bunica-mi Calyopi.

Nerăbdător bunicul pândise de la scară
Berlina legănată prin lanuri de secară.

Pe-atunci nu erau trenuri ca azi, și din berlină
Sări subțire-o fată în largă crinolină.

Privind cu ea sub lună câmpia ca un lac,
Bunicul meu desigur i-a recitat „Le lac”.

Iar când deasupra casei ca umbre berze cad,
Îi spuse „Sburătorul” de-un tânăr Eliad.
Ea-l asculta tăcută, cu ochi de peruzeă...
Și totul ce romantic ca-n basme se urzea.

Și cum ședeau... departe, un clopot a sunat,
De nuntă sau de moarte, în turnul vechi din sat.

Dar ei în clipa asta simțeau că-o să rămână...
Demult e mort bunicul, bunica e bătrână...

Ce straniu lucru: vremea! Deodată pe perete
Te vezi aievea numai în ștersele portrete.

Te recunoști în ele, dar nu și-n fața ta,
Căci trupul tău te uită, dar tu nu-l poți uita...

Ca ieri sosi bunica... și vii acuma tu:
Pe urmele berlinei trăsura ta stătu.

Același drum te-aduse prin lanul de secară.
Ca dânsa tragi, în dreptul pridvorului, la scară.

Subțire, calci nisipul pe care ea sări.
Cu berzele într-însul amurgul se opri...

Și m-ai găsit, zâmbindu-mi, că prea naiv eram
Când ți-am șoptit poeme de bunul Francis Jammes.

Iar când în noapte câmpul fu lac întins sub lună
Și-am spus „Balada lunei” de Horia Furtună,
M-ai ascultat pe gânduri, cu ochi de ametist,
Și ți-am părut romantic și poate simbolist.

Și cum ședeam... departe, un clopot a sunat
– Același clopot poate-în turnul vechi din sat...

De nuntă sau de moarte, în turnul vechi din sat.

Pe Argeș în sus, 1923

IOAN ES. POP (n. 1958)

zi cu stele, ger cu neguri, hai, iubită, la primblare.
caii mușc-a lor zăbale într-o rece nemișcare.
săniuța, cuib de iarnă, e prea strâmtă pentru doi,
dar acolo unde mergem, noi de-aici nu vom fi noi.

printr-un geam îngust de gheață strecura-ne-vom în veac,
vom vâsli spre începuturi, ca înspre un fund de sac,
unde timpul șade încă ghem și nedesfășurat,
iar de moarte nu se știe, căci nici viață n-a visat.

sau vrei poate să întoarcem, s-o luăm spre viitor?
să vedem cum toate cele ce ne înconjoară mor?
să urcăm, bătrâni și singuri, în calești fără de cai
ș-apoi să ne folosească veacul cela drept cobai?

aid' mai bine iar în casă, că-n troiene nu-i cărare.
ferecați în lumea mică și feriți de lumea mare,
ne vom face frați cu cariul, ucigaș fără simbrie,
și vom moțâi cu dânsul largi bucăți de vecinicie.

Unelte de dormit, 2011

CRISTIAN POPESCU (1959–1995)

luna de miere

Am propus să ne petrecem luna de miere în tramvai. Iar ea a zâmbit amuzată și a acceptat imediat. Toată ziua stăteam amândoi cu fruntea lipită de geam și priveam orașul. Patul nostru stătea nefăcut într-un colț, se mai odihnea din când în când în el vreo bătrână. Dimineața ne sculam în înghesuiala tramvaiului acoperiți cu flori aduse de toți călătorii matinali. Doar eram în luna de miere. Ea cânta și toți călătorii fredonau odată cu ea. Își întindea rufele pe frânghie de-a lungul vagonului și bombănea c-o să le găsească până seara iarăși murdare. Dar eram veseli. Valsam printre călători în ritmul trosnetului de șine. Inima se rumenea în mine ca pâinea în cuptor când ne întâmpinau în piețe cu muzică de fanfară, îmi miroseau pieptul și subțioara a pâine proaspătă. Treceam cu tramvaiul pe sub Arcul de Triumf, treceam prin Cișmigiu și toți copiii alergau în urma noastră.

„Domnule, îmi spunea vatmanul, pune-o să-și facă și copii din pâine, să-i rumenească în aragazul de la a doua, să-i învelească în scutece albe și să muște din ei cât sunt calzi și proaspeți. O să se bucure grozav.”

Cuvânt înainte, 1988

OCTAVIAN SOVIANY (n. 1954)

Flori de migdal sub pernă și-n pat sunt presărate.
Precum Khayam ți-aș face, Adora, rubayate,
Când luna se strecoară-n alcov ca o pisică,
Privindu-ți roșcovanul izvor de voluptate.

În foișorul verde aștept să vină zorii.
Beau vin. Și vinul are culoarea mandragorii.
Iar luna amurgește, departe, spre Damasc.
Eu n-am păscut azi-noapte căprițele Adorii.

Îmi cade tot Adora atunci când dau cu sortii...
Bagdad, cetatea păcii! Bagdad, cetatea morții!

Demult dormeau păunii. Fântâna clipocea.
Inel cu piatră neagră. Corsaj de catifea.
Tu semănai aseară cu-o soră carmelită:
Așa te văd, Adora, la-ngropăciunea mea.
Trecuseră trei zile și nopți de ramadan.
Te adoram, Adora, ca un muftiu persan,
Apoi, că răsărise luceafărul de seară,
M-am strecurat în tine, ca Saadi-n Golestan.

Dilecta, 2006

DAN STANCIU (n. 1952)
Simetria fierbinte

S-a bucurat nespuse când am cântat-o M-ai muzicat
minunat mi-a zis mi-ai înțeles bine orga
Atunci am dorit s-o reiau Scoteam patinele din foc de
jos cu partea mea de trestie deasupra și era greu așa
Aveam tăieturi pe intelect pe cap țineam o lume în
scădere
Cu grija de a o feri de boii antrenați să calce tot ce-i fin
Sau ridicat pe osatura dantelei tinde să plimbe alte
lumini peste acest aici
Însușit de un înger ambliop
Nu striga ca la stadion mi-a cerut Noi suntem printre
ultimii și n-avem voie să vorbim înalt Ni s-ar crăpa
menirea Ne-am opri
Am stat Străin casei mele un cerc m-a dus Din cerc în
cerc am traversat o vârstă Cu pierderi care mi-au priit
Fără fragila ei tărie m-aș fi schimbat în trup decapitat
Mergând prin lanuri noaptea în căutarea dispărutului
meu creștet
Ori m-aș fi întors la înainte Din cauza bolboroboselii
Căci de o vreme intrasem în plin nimeni
Înconjurat de ei atenți auzeam foșnetul trecerii Părea
că o mie de plante cad odată sub aceeași coasă Și că
un șanț se apropie răsând Acestor devieri le căutam
haina când m-a chemat s-o am
Eram un 2 dintr-un Loto Mi-am smuls tensiunea cu

sete Un vampir-bébé m-a lăsat în pace a fugit la
marmelada sa
Fierbea vineri de-ai fi crezut că se naște vreo albie
Pentru apele noastre umane

Simetria fierbinte, 1994

LIVIU IOAN STOICIU (n. 1950)
Zice, bând dintr-un pahar de plastic

s-a oprit lumea în loc, nu
mai prind nici o idee care să merite să fie reținută
pe aici – pe malul lacului cu nuferi,
unde broaștele orăcăie și când e viscol. Mi se strânge
inima, n-am învățat nimic, în ultimii
51 de ani, din toate câte mi
s-au întâmplat, dacă mai vreau să o iau de la început,
îndrăgostindu-mă de o fetișcană,
bâiguie, bând vin dintr-un pahar de plastic: mi-a
plăcut
toată viața să repar biciclete... Asta

e. Are un ghem în stomac. Lăcrimează. Lumea
oricum se tot duce la vale. Nu mai știe
încotro să o ia, ce ajutor? Și ce lecuire: bunică-sa
auzea voci care o chemau la ele, peste graniță,
așa că s-a sinucis. Bea încă un pahar. N-ai să
crezi, dar fetișcana cu
care m-am încurcat a ajuns să-mi numere bățile
inimii –
și o ia mereu de la început. Că am ajuns
să răspândesc lumină.

VIRGIL TEODORESCU (1909–1987)
Garoafa convulsivă

Gestul tău când închizi capacele cutiilor
Lasă în aer o bucată de câmp
Lasă în aer o perie cvasifalică fulguind clapele
de bitum
Pe care izbucnește la patru mâini încolțirea
Ca un zgomot confuz de vitrouri înalte
Gestul tău când închizi ochii îmi taie gâtul
Ca pe un cărăbuș amețit
Deschide umbrelele falsifică iscăliturile
Sparge clasele de balcoane
Ridică cenușa deasupra planetei ca pe
o superbă sinteză
Cenușa caldă a insurecției
Cenușa dunelor fluviatile
Cenușa diamantiferă a craniului tău adorat

Blănunile oceanelor, 1945

TRISTAN TZARA (1896–1963)
Insomnie

Te privesc de atâta timp cu ochi tandri de măgăruș
Că-ți fac rău insectele ochilor mei
Ți-e legat părul ca la căței
Și ți-e trupul întins ca pielea de mânăușă

Dormi lângă mine ca un strat de flori
Ești tăcerea dunelor submarine
Visează întâlniri ascunse cu scafandri
Mări pătrunse de balene pentru iubire
Și peștișori colorați circulând în formă de scrisori

Blană de vulpe în răsăritul soarelui întinsă
Se răspândesc în aer șoimii albi ai bucuriei
Îmi place dragostea în fânul proaspăt cosit cu urzici
Și prietenia în odăile cu mobile vechi și mici

Pentru mâine
Să mă plimb cu tine în grădina publică
Fii păpușă
Să-ți înțeleg mecanismul
Fii pisică
Să mă joc cu tine altfel
Fii soră mai mică
Să mă îngrijești
Să nu mai presupui că te înșel

Să-ți fiu Polichinelle cu muzică.

Primele poeme, 1971

LUCIAN VASILESCU (n. 1958)
Playboy

îmbrăcată în uniforma sexului tău poruncești
acestor cuvinte să vină iar eu
sunt soldatul trag cerneală-n stilou și o iau
pe hârtie spre tine de-a-ndăratelea bine atât
cât m-o ține cu fiecare cuvânt mai aproape
mai dă-mi și mai ia și apăs cu
penița pe ea pe hârtia velină și fără
de vină ca un styx în călduri cu o mie de
mâini de picioare
de guri

refren:

iubita mea de peste blocuri
iubita mea de peste vânt
e carnea ta atât de-asemeni
poemului pe care-l cânt

și de-atunci pogorându-mă-n lume la
răscrucea picioarelor tale izbind de cinci ori
despărțit în silabe sincopat frângându-te
calde și rare

refren:

iubita mea de peste blocuri
iubita mea de peste vânt

e carnea ta atât de-asemeni
poemului pe care-l cânt

Ingineria poemului de dragoste, 1996

ALECU VĂCĂRESCU (cca. 1760–1799)
Oglinda

Oglinda când ți-ar arăta!
Întreaga frumusețea ta!
Atunci și tu, ca mine,
Te-ai închina la tine.

N-ar fi mijloc să te privești
Asemenea după cum ești
Și idolatrie
Să nu-ți aduci tu ție.

Ochii în ea când ți-i arunci
Dă tot să-ntunecă atunci
Și dă te și arată
Iar nu adevărată.

D-aceea nu da crezământ
Oglinzii ce cu scăzământ
Îți face-nșălăciune
Și tot minciuni îți spune.

Ci câtă ești să știi, dă vei,
Da crezământ ochilor miei,
Fiindcă nu te-nșală
Nici fac vreo greșală.

În ei te cată să te vezi
Întocma pă cât luminezi
 Și dănr-a lor vedere
 Vezi câtă ai putere.

Crede-i, săracii, când îți spun
Că numai ție să supun
 Și că le ești din fire
 A lor dumnezeire.

ELENA VĂCĂRESCU (1864–1947)
Molcoma filozofie

Ții minte?-n seara-aceea vorbeam filozofie –
Subiect fatal de care eu mă feresc, se știe.
Căci o roșeață urcă pe fruntea mea ușor,
Devin îngândurată, iar tu, un visător.
Cât tu vorbeai de aprigi dureri, de șovăirea
Ce copleșește omul când cercetează firea,
Cât timp vorbeai de soartă, de lumea noastră și
De fericirea care o bănuie, dar nu știi
De nu-i înșelătoare și-ntr-adevăr există:
În mine o idee dospea, mai puțin tristă,
Gândeam că fericirea s-o aflui dac-ar fi,
Departe, prea departe să merg n-ar trebui.
Ar fi destul ca mâna-mi în mâna-ți să se așeze
N-ar trebui ca mintea-mi alt vis să mai viseze,
Alt vis ce-aicea poate nicicând s-ar împlini.
Pentru-a iubi viața așa cum vreau, n-aș ști
Mai dulce mângâiere în dorurile-mi crunte,
Ca degetele tale să-mi pui, când plâng, pe frunte,
Și să cufunzi, lin, ochii-ți în ochii-mi ce zâmbesc.
N-am înțeles vreodată, și vezi, nici nu doresc
Decât o fericire: să te aud pe tine
Vorbind și depănându-ți cuvintele senine.
E tot ce-ar cere vieții, vezi tu, inima mea.
De altceva nu-mi pasă; chiar moartea, ce-ar fi ea?
Cu-nceata-i mușcătură, uitarea însăși poate

De tine să mă rupă. O, dac-aș ști că poate
O lacrimă pe groapa-mi, milos, mi-ai dăruia,
De aur viitorul mi l-aș închipui!
Să nu aducem vorba despre filozofie?
E-un subiect de care eu mă feresc, se știe!
Căci o roșeață urcă pe fruntea mea ușor,
Devin îngândurată, iar tu, un visător.

1890

ION VINEA (1895–1964)
Voluptas

Printre Tanagre false și flori de fir persane
când dormi, pe mări de ambru și umbre, în alcov,
spre trupul tău alunec, înot, ca spre-un ostrov
cu golfuri călduroase și leneșe liane.

Naufragiat, de-a pururi setos de noi secrete,
descopăr alte unghiuri și-un alt parfum când plimb
pe formele-ți inerte mișcările-mi încete
și-adulmec ora-n tine, pătrunsă de un nimb,

iar pipăitul, artă ciudată și subtilă,
pe matele alee scăzând șerpuitor,
călăuzește gura spre floarea imobilă
ce scapără-ntre bucle stigmatul de fosfor.

Ora fântânilor, 1964

MIRUNA VLADA (n. 1986)
Auriu

Totul învăluit într-un abur auriu.

Dimineața aceea de duminică.

Cafeaua rămâne neatinsă

în cele două cești albe de pe masă.

și draperiile sunt doar pe jumătate trase.

doar două culori care ne traversează lent
trupurile.

albuș și gălbenuș

proaspăt ieșite din coajă.

dacă pipăi cu grijă cearșaful mototolit

simți cum fiecare sunet pe care îl scoatem

se lovește ușor de pereți

și apoi coboară încet ca o pulbere aurie

înapoi în epidermă.

Scoici abandonate pe malul auriu

Pauza dintre vene, 2007

ILARIE VORONCA (1903–1946)
Invitație la bal

Sunt ochii tăi cu terenuri sportive,
Cu câmpuri și sonde de petrol,
Cu hipodromuri, cu hangare de avioane,
Ce tipografii, ochii tăi
Și pupilele tale, rotative imense,
Cum se desfășoară din privirile tale
Toată viața mea
Ca un jurnal cu ultimele știri.

Și uite în șarpe pieptul ca o savană în flăcări,
Cu cai sălbateci și dezlănțuirea aerului cu vegetații
Tropicale, creierul lovește semne S.O.S.
Dezolat, dezolat,
Un țipăt ca o pasăre sau stilou,
În obraz vântul îți aruncă vitriol,
Ochiul tău fumează precum un sat siberian.

Invitație la bal, 1931

2. Îndoieli, însingurări, încheieri

„dat mi-e să plec din iubire“

GRIGORE ALEXANDRESCU (1810–1885)

Suferința

Îmi place a naturei sălbatecă mânia,
Și negură, și viscol, și cer întărâtat,
Și tot ce e de groază, ce e în armonie
Cu focul care arde în pieptu-mi sfâșiat.

La umbră,-n întunec, gândirea-mi se arată,
Ca tigrul în pustiuri, o jertfă așteptând,
Și prada îi e gata... De fulger luminată,
Ca valea chinuiei se vede sângerând.

Încearcă acum soarta să-mi crească suferirea;
Adaogă chiar iadul șărpi, furii ce muncesc;
Durerea mea e mută ca desnădejduirea,
E neagră ca și ziua când nu te întâlnesc.

Căci astfel e acum viața-mi osândită,
O lungă agonie în care tu domnești;
La glasu-ți, la privirea-ți simț inima-mi izbită,
Luptându-se-n convulsii cum nu-ți
închipuiești.

Și ochii mei în lacrimi înoată în tăcere,
Și pizmuiesc adesea pe cei ce nu mai sunt;
Zadarnică dorință când sufletul nu pierie!
Nu o să-mi turburi oare și pacea din mormânt?

N-o să se-ntoarcă umbra-mi, cumplită,
fioroasă,
Pe pasurile tale oriunde locuiești?
E lume, e vecie atâta de frumoasă,
Încât să uit pământul ce tu împodobești?

Să mor dar la picioare-ți; să mor dar de plăcere
În ceasul cel din urmă s-auz că m-ai iubit,
Să strâng draga ta mână, să simț a ta durere
Vărsându-se asupra-mi ca balsam fericit.

Și sufletu-mi atuncea pe buzele-ți să zboare,
Să ia un lung, un dulce, un vecinic sărutat;
Din brațele-ți, din sânu-ți să treacă el în soare,
Să ducă la vecie plăcerea ce-a gustat.

Suvenire și impresii, epistole și fabule, 1847

DIMITRIE ANGHEL (1872–1914)
Scrisoare

Îți scriu, să știi că toate-s așa ca la plecare,
Că n-am clintit un lucru de două săptămâni,
Pe masă o mănășă, zvârlită la-ntâmplare,
Păstrează încă forma frumoasei tale mâni.

Și iată evantaiul și mica ta oglindă,
Oglinda, cea mai bună prieten-a femeiei,
Ea cere poate-atâtea secrete să surprindă
Când ușile-s sub paza neîndurat-a cheiei. –

Și-afară de aceste, e-un miros blând de floare
Ce rătăcește, încă... sunt cei doi trandafiri,
Care-au murit pe-ncetul în apa din pahare,
Mărimdu-mi întristarea cu două amintiri.

Așa e-n casa noastră, iar cel ce ți le scrie
E-așa ursuz și jalnic, încât mă-ntreb de-s eu,
Sau am murit ș-acuma trăiesc iar, cine știe,
Și nu-s decât un paznic bătrân într-un muzeu...

Fantazii, 1909

TUDOR ARGHEZI (1880–1967)

Dragoste târzie

Da, te-aş iubi cum mă iubeşti şi tu.
Inim-ar spune da, cugetul nu.
Te-ai aşteptat vâltoarea să mă ia
Şi să mă ardă în dogoarea ta.
De unde te-ai ivit să mă-mpresori
Cu-atâtea stele şi cu-atâţi fiori?
Nu ţi-ai dat seama, şi de-abia
Vedeam şi eu că ai putea
Să fii copila mea.
Simţirea dragostei, ades nebună,
Răzleţele streine le-mpreună,
Şi vârstele le face deopotrivă.
Femeie pătimaşă, aprinsă, uscăţivă,
Eşti tânără, trufaşă şi frumoasă.
Mă vrei al tău şi-atât, şi nu-ţi mai pasă
De toţi ai tăi, de toţi ai mei,
Jertfiţi unei femei.
Ai vrut să te desfaci dintre dantele
Să mi te dai ca versurilor mele.
Beţia te prinsese de odată,
Şi vrei să fii a mea de tot şi toată,
Călcând o pravilă, uitând
Că ai ieşit din rând.
Şi te-am făcut să suferi, ştiu,
În ce aveai în tine mai zvâcnit şi viu.

M-am prefăcut că nu-nțeleg,
Ca să rămâi ce ești, și eu întreg,
Și te-am jignit cu voie, să mă ierți,
Poți să blestemi și să mă cerți,
Din depărtarea care îți ascunde,
Cu plânșii ochi, și coapsele rotunde.

Cadențe, 1964

CEZAR BALTAG (1939–1997)
*Celei care se îndepărtează cu o floarea uitării
în mâini*

Ești sau nu ești? Al cui e chipul oare
care în rana văzului mi-apare?
Lumina se întoarce la izvoare.
Te văd aievea sau mi se năzare?

Sunt unic martor care să-ți ateste
ivirile în prag fără de veste?
Statura ta în umbra serii este
părere, tragedie sau poveste?

Sărută-mă. Mi-e gura o pecete
a unui vis ce n-o să se repete.
Coboară un cocor din zări încete.
Să nu mai sorbi iubirea mea din Lethe.

Aș vrea îngândurat să te descânt,
să leg ființa ta de un cuvânt
ca să ne regăsim atuncea când
vom mai veni vreodată pe pământ.
Ultima oară când ne-am întrupat
ți-am povestit un basm de neschimbat.
Era al nostru cel adevărat.
De ce-ai plecat din el? De ce-ai uitat?

Privirea pierde tot ce mâna strânge.
Până la tine glasul nu-mi ajunge.
Fantomele încep să te alunge.
Nu lacrimi în cuvinte am, ci sânge.

Euridice și umbra, 1988

MARIA BANUȘ (1914–1999)
Scrisoare

Să taci. Îți scriu fiindcă-i o noapte limpede ca
o frunte de ied,
fiindcă mi-e cerul gurii amar ca pielița nucilor noi,
îți scriu fiindcă suntem atât de uituci amândoi.
Curând și bătaia fumurie a pleoapelor vom uita-o,
cred.

Ascultă. Mergeam. Deodată părul ciufulit îmi căzu
pe față. Țâșnise vântul,
Crengile arse de praf se căutau între ele cu foșnet
moale.

Era un salcâm, era și marea. Ne-am oprit să-mi
scutur nisipul strâns în sandale.
Atâta tot. Încheieturile tale îmi erau mai dragi
decât cerul și decât pământul.

Țara fetelor, 1937

EMIL BRUMARU (n. 1939)
Cântec naiv

Afară plouă laic și-aș vrea să fii aici,
Să tac, să taci, tăcerea la fleacuri să ne-mbie,
Să lăncezim pe paturi ca două mari pisici
După ce-au lins smântâna (slup-slup!) din farfurie.

Ți-aș spune-ncet: Dă-mi mâna... și poate că mi-ai
da-o

Cu sufletu-n ruină ca-n vechi foiletoane
În care-n moi fotolii leșină dulci cucoane
Vărsând pe sâni ceșcuțe de lapte cu cacao.

Ți-aș da deoparte părul cu gura de pe gât,
Cu gura ți-aș desface nasturii mici de bluză
Și ți-aș șopti-n urechea ta fleată și confuză:
„Afară plouă laic și-s trist și mi-i urât...”

Adio, Robinson Crusoe, 1978

CONSTANȚA BUZEA (1941–2012)
La fel de lin ca mâinile prin mâneci

Tu vei dori să fiu îndepărtată,
Misterul meu să te înnebunească,
Închisă-n limba mea neomenească
Fiind ce nu poți fi tu niciodată.

Tu vei dori să te aștept cu mască
Și vei dori prin mine să aluneci
La fel de lin ca mâinile prin mâneci,
Când eu foșnesc și ele să foșnească.

Și vei dori, și eu voi fi în stare
Să mă predau restriștilor finale
Cu umilință și cu nepăsare.

Tu vei dori atât de multă jale,
În răutatea ta strălucitoare,
Încât voi fi ca de zăpadă moale.

Sala nervilor, 1971

ION CARAION (1923–1986)
Interludiu

Femeie-n tot ce ai pe trupul gol, fantastic,
de sevă tropicală sau stranie meduză
te uiți în altă parte, când se descheie-o bluză,
perfidă, nu simți mâna prin sterpul sân, dar plastic.

Falange moi, albite îi-alunecă pe coapsă,
o sârmă spartă urcă difuză pe sub rochii,
ne căutăm gura și-ncovrigăm cu ochii
aceste șolduri calde, întinse ca o capsă.

Ți-s pulpele atâta de-aprinse și de fine,
că-n irizarea pielii tot sângele-i porfir;
flacoane mari în vine ascunse, ca-n clondir,
duc luna mai departe pe sănii și patine.

Subțire treci prin carne, dar carnea nu mai este,
cum ceasul care bate în vreme fu și moare;
prin tine dorm incendii, se umplu samovare
și-un ceai rusesc te strigă din ceștile funeste,

în timp ce birja trece absentă mai departe,
statuile-n istorii, istoriile-n moarte
și doar castanii negri – iregular sau drept –
ca niște copci înalte, ne-or încheia la piept.

Omul profilat pe cer, 1945

NINA CASSIAN (1924–2014)

Voiam să rămân

Voiam să rămân în septembrie
pe plaja pustie și palidă,
voiam să mă-ncarc de cenușa
cocorilor mei nestatornici
și vântul greoi să-mi adoarmă
în plete ca apa-n năvoade;
voiam să-mi aprind într-o noapte
țigara mai albă ca luna,
și-n jurul meu – nimeni, doar marea
cu forța-i ascunsă și gravă;
voiam să rămân în septembrie,
prezentă la trecerea timpului,
cu-o mână în arbori, cu alta-n
nisipul cărunt – și să lunec
odată cu vara în toamnă...

Dar mie îmi sunt sorocite,
pesemne, plecări mai dramatice.
Mi-e dat să mă smulg din priveliști
cu sufletul nepregătit,
cum dat mi-e să plec din iubire
când încă mai am de iubit...

O sută de poeme, 1974

RUXANDRA CESEREANU (n. 1963)
avaria

am pierdut mult sânge din pricini care nu sunt
exacte

ca în fața unei camere de filmat
am fugit cât m-au ținut puterile în pustie
și totuși inima mi-a crăpat după tine
a plesnit desfăcându-se-n firișoare suave
mi se spune că umblu cu limba scoasă de
dragoste
ca o cămilă mârțoagă ori ca o cățea spumegând
mi se spune că nu mai am rușine
într-adevăr nu mai am nici un pic de sfială
fiindcă doar spasme se rostogolesc prin tuburile
mele din trup

îmi rup singură hainele și mă ating
și mă ating și mă ating rece umed uscat fierbinte
fiindcă inima mi-a crăpat după tine
ațoasă umflată zemoasă borhot
inima mea a plesnit pentru un singur bărbat
drept care am fost silită să o înfășor într-un ziar
să nu vină muștele
să nu facă viermi să nu miroasă urât
inima mea a crăpat după tine
balamalele ei și femeile din mine stau cu limba
scoasă
pe cale de a fi dresate pe cale de a da ortul popii

inima mea a plesnit și zace acum ciudat
de cuminte la orfelinat.

Coma, 2008

DOMNICA DRUMEA (n. 1979)
Zăpadă

viața mea e un câmp nesfârșit de zăpadă.
în fața ferestrei, îți spun că zăpada șterge totul,
toate urmele.
am spart oglinda care mă arăta întreagă,
nu mă suport.

nu mă întreba de ce mâna stângă izbește obiecte,
nu mă suport.
viața mea e un câmp nesfârșit de zăpadă.
să faci dragoste ca și cum ai fi închis într-o fecioară
de fier.

să râzi până la epuizare.
înlocuiește un cap retezat cu altul
și brațele tale mă cuprind violent și mă apasă
printre obiecte.

soarele ca o incizie pe cerul de iarnă.
să forțezi limitele controlului, să știi doza exactă,
tot ce trebuie să faci e să nu adormi.
sunt un câmp nesfârșit de zăpadă murdară.
șterg totul.
toate urmele.

IONEL CIUPUREANU (n. 1957)
Am fost

Tu vei fi fragedă ca de obicei
dar în aer mai este-un microb

și-un du-te vino de trupuri
sub tigvele noastre

dimineața țâșneau câțiva pești după ploaie
iar tu mă acopereai cu sângele tău

nu mai rânji și nu mai scoate limba
doar o minune ne poate salva

doar un paratrăsnet legat de picioare
suntem prea mulți și nesperat de umili

este un du-te vino de trupuri
în mlaștina țesută de tine

și o minune ne va salva.

Venea cel care murisem, 2014

MARIANA CODRUȚ (n. 1956)
poem despre dragoste

ești

mare pe care închipuind-o
o îndepărtez.

pată albă pe care privind-o
o întunec.

formă pe care,
eu aripi dându-i, o pierd.

nicăieri mai adevărat și veșnic,
nicăieri mai lunecos și efemer
decât în închipuire
(la care mă închin
ca la o oglindă magică și
ca la o groapă comună).

Măceșul din magazia de lemne, 1982

RADU COSAȘU (n. 1930)
Nu faci nimic pentru mine

Nu faci nimic pentru mine, prin ce-mi dovedești că mă iubești? mă distrugi, dac-aș muri n-ai veni să mă vezi – așa urla și te zbați în numele unei demnități prea abstracte pentru a nu simți că sub această bucată de hârtie s-a ascuns o firimitură de pâine care-mi rupe vârful creionului, îl ascut și mă gândesc că nu am decât două căi de urmat: ori a boxerului, ori a poetului. Boxerul – așa cum a învățat în preliminariile olimpice, în urmă cu ani și ani de la adversarul său, Allen Hudson, care-și bătea joc de greșelile lui în timpul meciului –

lovește și strigă în timp ce se bate. El știe prea bine că nimeni nu poate încasa simultan și upercuturi și vorbe grele de dispreț și lăudăroșenie. El l-a trimis pe Sonny Liston la podea, chiar în prima repriză a meciului

revanșă,

și i-a strigat celui căzut: Hai, ridică-te! Nici n-am început! Bate-te! Liston nu s-a mai ridicat. Dar ce mai strigă boxerul

Cassius Clay, lovind sau apărându-se? Dând sau primind,
el strigă:

Sunt cel mai tare din lume! Cel mai frumos! Cel mai rapid

din lume! Sunt singurul de pe glob care pot spune când

te voi
pune K.O. Și așa e. Numai că eu nu sunt nici cel mai
frumos, nici cel mai tare din viața ta, sunt greu
la minte și
nu pot preciza niciodată nimic. Eu te lovesc mediocru
și în
tăcere. Calea poetului e aceea descrisă de iubita lui – care
încă trăiește, la 84 de ani – femeia căreia el îi dedica
fiecare poem și o întreba: Pot să-ți dedic acest poem?
și ea observa: Da, dar e scris pentru altă femeie, ai oare
acest drept? Și el replica: Sunt multe femei adunate în
acest poem. Și pe toate le-am numit Maia. De aceea e
al tău – și scria solemn, sub titlu, numele ei și numai
numele ei care, firește, nu era deloc Maia. Ea înțelegea.
Strigătul: „Tu nu m-ai înțeles...” nu-mi aparține. Lucid,
constat că boxerul declamă poeziile sale în timp ce se
bate,
versurile vin singure în timp ce el se blochează în colț,
pregătindu-și un jab de stânga, iar poetul face halterofilie
și devine campion mondial de tir, cu propriu-i cap.
Ce pot face în fața acestor piste care nu fertilizează decât
enigme –
în timp ce tu-mi urli că toate cascadele au derapat din
cauza
mea? Rup cu acea liniște a ipotenuzei – care mă
fascinează
de când am auzit de ea, din vorbele poetului argentinian
– rup
din „Codrii Lăpușului”, restaurantul în care mâncăm
ciuperci
înăbușite, ultimul brad înzăpezit care nu încapă în niciun
taxi și ți-l aduc, târându-l după mine prin Bucureștiul
înverzit, ca pe o lungă și nesimțită dâră de sânge, după
sacrificarea unei tenacități, puerilă ca un miel.

Povești pentru a-mi îmblânzi iubita, 1978

TRAIAN T. COȘOVEI (1954–2014)
Cina cea de taină

Până și orchestra te ruga să nu pleci
din locul tău cu vesele brocarte.
Îngerii acestei stări de spirit albastre te priveau
printr-un ziar găurit –

de inima mea o secundă-i desparte.
Dar eu am plâns,
dar eu am râs de aceste întâmplări
cu inima sângerând într-o rază de soare
și suspendat în ninsoarea abstractă.

„E o foame de cuvinte pe lume...” mi-au spus.

„E o vânătoare de cuvinte pe cînte...” mi-au spus ei

tot izbind pe sub masă
în cineva care scârțâia îngrozitor
și îndemnându-mă să privesc spre
măslina din Martini care deschisese brusc
un ochi în pahar
pentru imaginile de tablă
împușcate pe coridoarele publice.

Pâna și orchestra te ruga să nu pleci –
în jurul nostru chiflele aveau ureche muzicală,

iar prin restaurante scrumierele memorizau singure
pentru clipa când aveau să fie întrebat.

Iubita mea are o floare în piept cu care ascultă
cum se lasă ceața pe marile bulevarde:
„...și tu, dragostea mea,
și tu spânzuri de o sonerie muzicală?...“

Dar ea trecea mai departe printre
automobilele portocalii și printre
tot felul de „guerilleros“ ascunși
prin tonomatele strălucitoare
unde femeile cu inimă bună
depun în contul călătoriilor arctice.

Apoi i-am întins inima mea ca pe un animal obosit.
Desigur, i-am spus,
desigur, iată inima mea ascultătoare
atât de complicată,
atât de exactă
și mult obosită de ce va fi înaintea mea –
Ia-o cum vrei, i-am spus,
ia-o ca pe o floare electrică,
dar ea dispăruse
în ninsoarea abstractă,
fără întoarcere.

Ninsoarea electrică, 1979

PETRU CREȚIA (1927–1997)
Ne-am întrebat de-atâtea ori

Ne-am întrebat de-atâtea ori, iubita mea, ce e cu noi,
Ce se petrece atunci când se petrece iubirea.
Acuma, departe, mi se pare că știu.
Iubirea e iubire așa cum apa e apă și focul e foc,
Cum este faptul de a fi, sau vântul, sau felurita,
adesea ascunsa
Frumusețe a formelor. Nimic de felul acesta nu este
Traductibil într-un alt limbaj ori reductibil la alt plan.
În sfera pătimirii nimic nu este ca iubirea cât privește
Stricta ei cumpănă între durere și plăcere, suferință,
bucurie,
Îndoială și încredere, deznădejde și mereu renăscută
nădejde.
Iar țelul ei este în însăși ea, nici măcar în desingurare,
Din ce se naște, la ce duce dincolo de ea, e fără mare
importanță,
Face parte din viață și nu face parte,
Iar toți iubiții și toți iubitorii au fost când veseli și când
triști
Mai mult ca nebunii sau copiii, din pricini
Care, mai adânc cercetate, n-au nicio noimă în legea vieții
Ci numai în legea iubirii, în legiuirea și în supușenia ei,
Născute odată cu ea și pierind odată cu ea,
Trăind, cât trăiește, ca o flacără de nimica hrănită,
Ca o victorie fără biruitori și biruiți.

Iar timpul ei e numai timpul ei.
Dacă se nasc grădini sub pasul ei ele rămân în altă lume,
Unor alte iubiri. Iar în cenușa ei nu se citește niciun semn.

În adâncile fântâni ale mării, 1997

ANA DRAGU (n. 1976)
dragoste nu

mi-e dor de tine peste tot

obosesc repede când ești departe
vorbesc mult
și tai masa în două

sunt o bombă
programată să explodeze
în fața oricui se apropie prea mult

în fața acestui bărbat care îmi încălzește tălpile.

am putea
privi același tavan împreună
topiți de căldură și de oboseală

am putea umbla prin casă legați la ochi numai
plăcere
și numai durere și după nici câteva ore
o mare lipsă de imaginație.

dar iadul înseamnă să nu te mai pot gândi
și pedeapsa pentru prea puțină dragoste nu e
moartea

ci nenumărate morți.

Păzitoarea, 2012

AUREL DUMITRAȘCU (1955–1990)
Toamna congestionată de nopți

– A fost o vreme când cerceii tăi vorbeau coerent despre morți. Și atunci îi lăsam să umble tehui pe afară.

Așteptam

să te-ntorci. Mă înnebunea imaginea ta urcând mofluză într-un tramvai – dimineața (de la periferie spre centru).

Zile în care ploua cu berze cu hălci zile negre.

Aș putea lăuda pâraiele secate din cărți copiii fugiți de acasă aș putea scrie: motanii beau roua!

Te întrebi ce legături pot să aibă frazele scurte cu care te însoțesc. Dacă aș putea să răspund aș muri. Sunt zile în care nu mai este nimic de făcut când cu oarecare noroc poți lua un pumn de pastile.

Aceasta e dragostea – tu eu toamna congestionată
de nopți.

Mesagerul, 1992

TEODOR DUNĂ (n. 1981)
Istoria mâinilor

motivele pentru care plângi sunt mai vechi decât noi
știm: suntem niște morți pentru mai târziu
asta nu ne împiedică să ne gândim la urmările
iernii pentru rochiile tale de vară – te ridici de lângă
mine deschizi fereastra procesiunile maritime
ale părului tău înnebunesc pescărușii
se lovesc de crengi îi privești absentă

îmi descrii carnagiul care însoțește fiecare înviere

te apropii de mine ceva din tine îmi vorbește despre
regretul tău că nu ți-am înțeles pleoapele
sau că le-am înțeles prea puțin

mă rogi să acopăr ferestrele cu păturile
lecțiile tale încep mereu la fel:

fiecare atingere trebuie însoțită de un mic anotimp
al ezitării
acum știu limpede: enumerarea naufragiilor tale
ne-ar transforma în căutători
ai numărului perfect

ELENA FARAGO (1878–1954)

Iubește-mi mâinile și ochii

Iubește-mi mâinile și ochii
Și iartă-le dac-au fost clipe
În care n-au știut să-ți spună,
În care n-au putut să-ți dea
Atât cât ar fi vrut,
Atâta cât poate doru-ți le cerea
În dragostea,
În îndoiala,
În deznădejdea unei clipe...
Iubește-mi mâinile și ochii

Și iartă-le nevruta vină
Că prea târziu veniră-n cale-ți
Și prea curând se duc de tot...
Dezleagă-mi sufletul de vină
Că în curând n-am să-ți mai pot
Aduce-n mâini și-n ochi
Durutul,
Târziul zâmbet de lumină...
Iubește-mi mâinile și ochii
Și iartă-le dacă durerea
Că ți-au plecat
Va fi mai mare
Decât norocul c-au venit...

Iubește-mi mâinile și ochii
Și iartă-le că n-au puterea
Din moartea lor
Să-ți crească vieții
Nestinsul zâmbet de zenit.

Șoaptele amurgului, 1920

FLORIN IARU (n. 1954)
Stereoscopie sau 143 de cuvinte

Atunci te-am văzut din două părți deodată
(universul se zgâia în oglindă).
Din stânga te mai iubeam, din dreapta te mai
iubisem

și eram nefericit de două ori odată
ca un parc de mașini.

Inima mea începu în demența ei tulburată
să mășăluiască șuruburi și scame

cu care să te cucerească

din două părți deodată.

Ochiul tău stâng lumina verde

dreptul era roșu de sânge

și stai și treci laolaltă

ca o arteră aglomerată.

„Iubește-mă” te-am văzut și

„ne vom iubi nebunește” și

„ne-am iubit câinește” și

goală

și îmbrăcată.

Întunecarea căzu din două părți

peste viziunea aceea și belă și florelinte

când încercam să văd cu un singur ochi

ceea ce nu-nțelegea nici-o singură minte.

Iar eu?

Agitat foarte

în senzația aceea ratată
voiam numai să ies la liman
și nu să spun toate astea în
143 de cuvinte.

La cea mai înaltă ficțiune, 1984

NORA IUGA (n. 1931)
inimă albastră

vai, cu ce bărbat urât
am dansat aseară boieroul
toată noaptea l-am privit și am tăcut
și în zori mi-am incendiat trusoul

ce bărbat urât oh, ce bărbat
am legat aseară-ntr-o batistă
și pe apa morților l-am dat
eu dintre frivole cea mai tristă

și acum vă zic cu jurământ
că nu am regret nici rușine
dar îmi pare rău că în mormânt
n-o să se mai culce el cu mine

Cântece, 1989

VINTILĂ IVĂNCEANU (1940–2008)
Moartea trubadurului

Iubito, mă gândesc la tine
Ca un borfaș la ceasul unui lord!
Dar se ciocnesc în carnea mea drezine
Și caii au atac de cord.

Vezi în oglinzi un sân de-al tău
Cu steagul alb înfipt în el?
A fost mușcat de-un câine rău
Și sărutat de Wilhelm Tell.

Și părul galben ca un galben,
Părul albastru, părul roșu!
O! Părul tău și morții tăi și Amen
Când ți-ai tăiat iubita mea cocoșu'.

Și mâna ta pupată de mireni,
Ciorapii tăi mirositori de damă
Prinși cu lassoul ca bătrânii reni...

Și eu întors pe partea-a treia,
Cum se întoarce mortu-n groapă
Și-și vede în pământ femeia
Făcând amor cu doi bărbați de apă.

Și eu, iubito, eu, sărmanul,

Zvârlit cu degetul la rișcă,
Mortul când ia în gură banul
Să treacă apele în brișcă.

Cinste specială, 1967

MARIANA MARIN (1956–2003)
Elegie XII

Între sânii mei a înnoptat moartea.

Dar între mine și tine (se spune)
va exista întotdeauna o Europă sau o Mare Roșie.
Limba în care gândesc eu cuvântul moarte
nu este și limba în care gândești tu cuvântul iubire.
Ceea ce azi ne desparte (se spune)
ne va despărți și mai mult mâine.
Iată de ce, cu toată întunecimea trecutului nostru
pe care îl desfășurăm aidoma
unui pergament din vechiul Egipt,
îți cer să fugim în hăul ce ni s-a dat.
Acolo, pistruii și părul tău roșu
vor înțelege desigur și vor iubi
limba sânilor mei

între care va înnopta și atunci moartea.

Atelierele, 1990

ANGELA MARINESCU (n. 1941)
Blues

Iubirea pentru tine m-a pârlolit ca un foc și am rămas
arsă
pe pielea mea de femeie. arsurile sunt mari cât niște hărți
și rana care seamănă cu harta României este cea mai
mare și
nu se mai poate vindeca niciodată. de aceea voi muri,
au spus-o toți,
nu pentru că tu nu m-ai iubit. erai prea primitiv și prea
dur
pentru mine. mie îmi plac intelectualii de stânga,
handicapații
sociali, bărbații atât de virili încât pot renunța la
virilitate și,
chiar dacă erai nebun, erai mai puțin nebun decât mine.
mi-am asumat
nebulia, boala, sărăcia și vârsta, tu nu ți-ai asumat nimic,
de aceea
cerul de deasupra capului tău te apasă și-ți strivește
craniul.
îmi plac slăbiciunea adâncă și metafizica unui adolescent
romantic
nu puterea rigidă și nici extazul lipsit de sânge.
cât timp voi mai avea de trăit mă voi gândi la tine. dar tu
ai fost,
ești și vei fi un clovn care, în spatele măștii, a fost

doar un soldat al întunericului, al forței și al plăcerii.

Blues, 1997

VIRGIL MAZILESCU (1942–1984)
vei auzi din nou: fii inima mea

vei auzi din nou: fii inima mea
simplu: deschizi doar niște canale
care din obișnuință nu mai duceau nicăieri
apoi îți arzi hainele
 o piele febril descheiată
 încă om
mâine poimâine doar mărturia lui poate amintirea
cu haosul ei frățesc: și mai mic uriaș inimă și
așadar devii a doua mea inimă
apropie-te

la toate acestea ce vei răspunde? fără un cuvânt
vei părăsi la noapte orașul
și absența ta: o cicatrice pe un perete de aer
micșorându-se din ce în ce

Versuri, 1968

GABRIELA MELINESCU (n. 1942)
Cântec cu toată gura

Înnoptezi în gândul meu.
Sunt a nimănui și azi.
Nopti de crin și nopti de leandru.
Mi-au rămas în simțuri pentru totdeauna
mâinile prelungi de băiețandru.

Sunt bolnavi obrajii mei de dor,
mângâierile s-au prefăcut beteală.
A rămas, mireasă părăsită,
fără tine, casa goală.
Aș putea cu trupul meu dansând
să-i împodobesc frumos pereții.
Sunt bolnavi obrajii mei de dor.
Arde tot pământul unde trec băieții.

Ceremonia de iarnă, 1965

ION MINULESCU (1881–1944)
Celei care minte

Eu știu c-ai să mă-nșeli chiar mâine...
Dar fiindcă azi mi te dai toată,
Am să te iert –
E vechi păcatul
Și nu ești prima vinovată!...

În cinstea ta,
Cea mai frumoasă din toate fetele ce mint,
Am ars miresme-otrăvitoare în trepieduri de argint,
În pat ți-am presărat garoafe
Și maci –
Tot flori însângerate –
Și cu parfum de brad pătat-am dantela pernelor
curate,
Iar în covorul din perete ca și-ntr-o gلاstră am înfipt
Trei ramuri verzi de lămâiță
Și-un ram uscat de-Eucalipt.

Dar iată,
Bate miezul nopții...
E ora când amanții,-alt'dată,
Sorbeau cu-amantele-mpreună otrava
binecuvântată...

Deci vino,
Vino și desprinde-ți din pieptenul de fildeș părul,

Înfinge-ți în priviri Minciuna
Și-n caldul buzei Adevărul
Și spune-mi:
Dintre câți avură norocul să te aibă-așa
Câți au murit
Și câți blestemă de-a nu te fi putut uita?...

Eu știu c-ai să mă-nșeli chiar mâine...
Dar fiindcă azi mi te dai toată.
Am să te iert –
E vechi păcatul
Și nu ești prima vinovată!...
Deci nu-ți cer vorbe-mperecheate de sărutări,
Nu-ți cer să-mi spui
Nimic din tot ce-ai spus la alții,
Ci tot ce n-ai spus nimănui.
Și nu-ți cer patima nebună și fără de sfârșit,
Nu-ți cer
Nimic din ce poetul palid
Cerșește-n veci de veci, stingher,
Voi doar să-mi schimbi de poți o clipă
Din șirul clipelor la fel,
Să-mi torni în suflet infinitul unui pahar de hidromel,
În păr să-mi împletești cununa de laur verde
Și în priviri
Să-mi împietrești pe veci minciuna neprihănitelor
iubiri.

Și-așa tăcuți –
Ca două umbre, trântiți pe maldărul de flori –
Să-ncepem slujba-n miez de noapte
Și mâine s-o sfârșim în zori!

Romanțe pentru mai târziu, 1908

FLORIN MUGUR (1934–1991)
Despărțire

E osul pur
curbat deasupra inimii
pierzându-se în viața ei secretă.

Nimic nedemn –
e numai osul inimii.
El poate fi trădat ca orice lucru.

Și neputința ta de-a mă iubi
și cum te-aplec – el tremură înalt
pe cerul unei țări de mult uitate

și cum te-aplec
el tremură înalt
el care poate fi trădat ca orice lucru.

Piatra palidă, 1977

VIOREL MUREȘAN (n. 1953)
Coline reci

am părăsit în mare grabă sufletul tău
lăsând adânci urme ca în cenușă

iată și clădirea de var
înspre care pașii mă poartă
de pe acoperiș cădeau zuruind
pălăriile oarbe într-un pârau
din spatele casei care ducea
legănate pălării albe

pe străzile-nguste se plimbau bucăți de cartoane
iubite de foc

pășind agale pe pardoseală
peste pahare întindea o liniște zdrențuită
o femeie mărunță cu piramide înghețate
în ochi

asa am părăsit noi în grabă sufletul tău
în care încă ninge

Salonul de toamnă, 2013

ȘTEFAN ROLL (1903–1974)

Etc.

Iubita mea dezarticulată și perpendiculară
privirea ta e o mașină de cusut nori,
glasurile orașului, ce deflație monetară
de ce agenții de circulație stau pe loc?

Stelele câteodată îmi par greșeli de gramatică,
caii de curse alergând să le prindă, nechează în gând,
laptele alb nu e el mugetul ierbii verzi
când becurile-și pun seara mănuși de lac la tâmpile?

În parcul uimit vântul stă o clipă pe bancă
să asculte idila tăiată cu ferăstraiele mici ale
greierilor
dar îndrăgostiții s-au ascuns într-un singur sărut
lângă pomii așteptându-i cu mâinile-n buzunar.

.....
.....
...Ieri te-am căutat toată ziua la mica publicitate.

Ospățul de aur, 1968

ANDRA ROTARU (n. 1980)
Până la tine

astăzi e ca și cum totul se duce ușor din mine
și peste tine se așază frunze albe de toamnă.
aproape am uitat cum arată mâna ta, cu nervurile fine
ascunse în pumnii mei acum mult timp.
aș fi vrut ca despărțirea să nu semene cu o noapte
în care mâinile se leagănă de multe ori pe deasupra
noastră,
până când trupurile se opresc,
și plecarea mea e plecarea ta.

(totul se duce ușor din mine,
te rog să ascuți cum se schimbă toamna.)

zgomotul orașului când alergam, iarna aceea cu zăpadă
care ni se topea în palme. suflai în ele și mă apropiam
tot mai mult.

astăzi a fost prima dimineață fără tine,
cu străzile lungi, de unde oamenii se ridicau, unul câte
unul.

au împins noaptea ta și mai departe
de atunci, am înconjurat orașul, am visat cum mă ridic
pe deasupra străzilor. peste tot era el. peste tot erai tu.
peste tot era
iarnă.

Ținuturile sudului, 2010

DAN SOCIU (n. 1978)

aş vrea să-ţi pot vorbi
cu blândeţe
ca şi cum ferestrele
casei noastre
ar da înspre mare
şi zilele ni le-am petrece
privindu-ne
şi seara ai picta
sau ai ţese
şi prietenii ar veni la noi
înotând
şi organele noastre
şi-ar fi uitat pentru totdeauna
activităţile fasciste
şi viaţa noastră ar fi curată
ca un cuţit de măcelărie
proaspăt şters

Cântece excesive, 2005

MARIN SORESCU (1936–1996)
Sonetul XX

Atât de obosiți picăm unul în brațele altuia
Sprijinindu-ne în buze,
În vârful cuvintelor de dragoste,
Îmbrăcat în buzele tale spuneam,
Cuvintele mele îmbrăcate în buzele tale
Ca o defilare de regine, cu hlamide de purpură.
Oboseala asta mă odihnește,
Sfârșeala înseamnă aproape un început,
Am nervi tari, cremene,
Scapără una două, sar scânteii
Ce-ar fi să dăm foc luminii,
S-o vadă și alții
Cu ochi
Ca ai noștri, mari, uimiți,
Care se uită la spectacolul mistuirii de sine.
Toate izvoarele clipocesc peste mine
Parcă-s pe fundul unui râu
Care ți-a luat părul la vale.

Sărbători itinerante, 1978

RADU STANCA (1920–1962)

De ce dai voie vântului

De ce dai voie vântului să umble
Prin părul tău și să ți-l răvășească?
E mângâierea lui, făcută-n tumbă,
Mai caldă, mai suavă, mai cerească?

Sunt degetele lui fâlfâitoare
Mai meștere în joc, mai fără număr
Când te cuprind din cap până-n picioare,
Când îți dau jos buchetul de pe umăr?

De ce lași vântul ca să-și pună palma
Oriunde vrea și,-ncolăcindu-ți sânul,
Prin fustele subțiri ce zbor de-a valma,
Să te privească cu ochi blânzi, bătrânul?

De ce, când te pândește-ascuns prin iarbă
Și vrea să-ți sărute gura-n voie,
– În timp ce eu tânjesc cu plânsu-n barbă –
Pe el îl lași... iar mie nu-mi dai voie...

Versuri, 1966

PETRE STOICA (1931–2009)

După plecarea ta

Camera mea fără ferestre
camera mea fără ușă
camera mea fără lampă și fără sobă
camera mea fără masă și fără solniță
camera mea fără pomieră și fără tapete
camera mea fără scrumieră și fără dantele
camera mea fără lavandă și fără mănuși

camera mea fără fântâni subterane

camera mea
fără surâsul tău fără
căldura ta de portocală și de pui de pisică
camera mea invadată de trecut și golită
de prezent

camera mea pe temelii de cenușă
camera mea pe temelii de cenușă
camera mea din care nu pot ieși
mă strânge un cerc de iarbă
mă lovește un ciocan de aer
mă cântă o gură de pleavă

camera mea umplută cu o boabă de orez
o boabă o hrană pentru zilele iernii

când vei veni să mâncăm pe săturate
când vei veni să valsăm
după melodiile ciorilor

camera mea în care aştept

O nuntă de cenuşă, 1977

FLOAREA ȚUȚUIANU (n. 1953)
Hot Line

Privire atârnată de firul de telefon –
fir care se târăște din pat, până la duș
și de la duș pe covor – cordon ombilical
între singurătate și o voce din *off*

Inima mea de turtă dulce
cade pe spate la sunetul lui cu alice
puțin *feeling* diazepamul – drogul de seară
sărutul pe frunte înainte de culcare
Uneori îi înăbuș sunetul cu perna
amânând pe altă dată singurătatea
în dezabie cocoțată pe tocuri înalte

Viața trăită alb-negru într-un bloc cenușiu
șoptită tandru din vârful limbii
făcând opturi în receptor
devine viața în roz, viața bombon –
viața ce se bea ca o șampanie
dintr-o cupă-pantof

Sunt o femeie ușoară și străvezie
dacă stau în lumină se poate citi prin mine
E locul din care:
fără să văd, fără să miros, fără să ating:
ori înfrâng ori înving

Libresse oblige, 1998

MIHAI URSACHI (1941–2004)
Inscripție pe o piatră de pe țarm

Iubito, eu sunt această piatră,
iubește-o și se va preface
într-un tânăr bărbat, care pe țarm
îți va spune: „iubito, eu sunt această piatră...”

Diotima, 1975

IENĂCHIȚĂ VĂCĂRESCU (1740–1797)

Zilele ce oi fi viu
vrednic aş vrea ca să fiu,
Oftând, ca să te slăvesc,
dar cum poci să îndrăznesc?
Iscusit aş trebui
să fiu, să poci zugrăvi
Chipul tău care dă rază
soarelui, şi-l luminează.
Oi putea oare vreodată,
pân' nu merg pe lume-ailaltă,
Măcar pe scurt să-ţi vorbesc,
să vezi cum mă chinuiesc?
Oftările-mi sărcinează
pieptul, viaţa-mi scurtează,
Răpaus, viaţ-oi avea
numai Stixul când o vrea.

cca. 1785

VASILE VLAD (n. 1941)
Despărțire

Zorii se umflau în pieptul cocoșilor,
dar nu zorii se umflau în pieptul cocoșilor,
ci pieptul cocoșilor se umfla în zori,
până lepăda cântecul.

Oricum,
pentru că nu doream să plec nicăieri,
ajungeam în gară,
dar nu ajungeam în gară
pentru că nu doream să plec nicăieri,
ci pentru că trebuia să ascultăm semnele de adio
îngrămădite în brațe,
odată cu clarul de stea,
coborât de-a lungul sângeului.

Acolo, vorbele ne săreau ca niște sâmburi,
în față,
și eu îți spuneam
că în fiecare spital
există o sală de festivități,
unde bolnavii sunt obligați să poarte mâini,
și tu îmi spuneai că într-o singură frunză
dintr-un mare oraș
se pot afla câteva zeci de copii foarte verzi,
care ar fi putut desena copaci

cu creioane verzi de asemenea,
și eu îți spuneam
că nu vreau să-mi dau sufletul peste cap,
și tu îmi spuneai că trebuie să-mi scot mâinile
din urechi,
și eu îți spuneam că trebuie să-ți scoți mâinile
din urechi,
și tu alergai într-o parte,
și eu alergam în alta,
și frunzele treceau galbene,
galbene,
în alt anotimp.

Pedepsele, 1968

3. Întrebări, întoarceri, însemnări

„un adaos la iubire”

GHEORGHE AZAP (1939–2014)

Da! Îmi aduc aminte!

Îmi readuc aminte că totuși te-am uitat!
Și că am fost în stare să-njgheb nici tămbălău;
Când ți-ai înscris zuluful la domnul magistrat,
Care-și dorea, sireacul!, *numai triumful tău!*

Rochița cu buline, în minte n-o mai țin
– Aceea sinilie; fragrantă: aia frez –,
Căci mi-ai făcut onoarea să îți rămân străin
Și-n landul elegiei să nu te mai așez.

Nu!, crede-mă!, nimica în amintiri nu-ți port!
Din ținerea de minte mă rup, când mi-o încerci!
Mi ți-am uitat mireasma, fără să fac efort!,
Părându-mi-se, toate, o pagubă-n ciupercei.

Uitatu-ți-am pistruii abia mijiți pe chip
Și zvâcnetul silvanic din lujerul gracil!
Nici pricăjite flăcări de dor nu înfirip!
Nici te mai plimb în lotca figurilor de stil!

Dagherotipul, încă ți l-am uitat, oricât
Insistă, pe scriptoriu, să-mi steie, inocent;
Parcă ar vrea, cât veacul, să-mi țină de urât,
Substituind: „Frumoasa cea fără precedent“.

Da! Îmi aduc aminte că te-am uitat de tot!
– Arhanghelii uitării-s la îndemâna mea! –
În rest, nu-ți fie teamă!, întotdeauna pot
Să nu-ți divulg adresa la nicio piață rea!

Ultimul exemplar, 1987

G. BACOVIA (1881–1957)

Vae Soli...

Te voi aştepta într-o zi, sau într-o noapte oarecare
Pentru ca să văd dacă mai pot să am o preocupare.
Voi trece iar pe lângă ape, şi-n unda lor voi apărea,
Voi sta pe lângă vreo ruină, va plânge iar o cucuvea;
Pe urmă nu va mai fi timp... voi fi uitatul muncitor,
Va fi şi pentru mine lumea un fenomen întâmplător...
Despre iubire, câteodată, poate într-o carte voi găsi,
Poate-n oglindă vreo albină compătimind se va lovi –
Plângând în zori cu faţa în soare mă voi simţi fără de rost,
Mă voi gândi la toată jalea poezilor care au fost...
Un corb va trece peste casă şi iarna mă va îngheţa,
Oraşul, prin ninsoare, noaptea, din pianole va cânta,
Sau toamna goală va dansa cu plete de grâu şi de vin
Astfel că nu vor putea să se-ntreacă acei care vin...

Cu voi, 1930

T.O. BOBE (n. 1969)
Amintirea de dragoste a lui nea Gică

Când eram tânăr,
voiam să scriu despre tine o amintire de dragoste,
cea mai frumoasă amintire de dragoste,
ceva în genul *A iubi nu e păcat*
sau *Când va bate vântul peste părul tău*.
Voiam să scriu o amintire de dragoste,
care să intre în toate oracolele
și în toate caietele de amintiri.
De-asta mi-aș fi dorit să fiu cu tine
în diminețile friguroase,
când îți înfășurai picioarele în pulover,
când îți întindeai băjbâind degetele hipotensive
după toarta ceștii de cafea,
când îți luai pilula de magneziu ca să te faci deșteaptă
și când alergai repede-repede pe bicicleta medicinală.
Știam că uiți mereu robinetele deschise,
dar asta n-avea nicio importanță,
îmi plăcea cum spuneai „Nu-mi pasă”
și cum îți legănai glezna când stăteai picior peste
picior,
îmi plăcea să ne întâlnim dimineața în stație,
să ne îngheșuim în 135,
să cumpărăm iaurt Vițeluș,
îmi plăceau cerceșii tăi
și unghiuțele tale date cu sclipici,

numai așa, din sictir,
și felul cum îți mușcai buza de jos
și cum spuneai „Puiuț”,
îmi plăcea să citim împreună
revistele VIP și *Fenomene paranormale*,
să te tachinez când ziceai că ești autistă,
îmi plăcea atât de mult să dau telefon după tine
pentru că receptorul mirosea a Byzance.
Voiam să scriu despre tine o amintire de dragoste.
Ca să știe toată lumea cum spui „Nu-mi vine să cred”
și cum întrebi „Adevărat? Nu mă minți?”
Voiam să scriu o amintire de dragoste,
însă îmi ieșea fie o amintire de jale,
fie o amintire de dor.
Amintirea de dragoste despre tine
se ascundea mereu după o amintire de înstrăinare,
așa cum ochii tăi verzi se ascundeau

Bucla, 1999

LUCIAN BLAGA (1895–1961)
Cântecul focului

În fabula verde și caldă-a naturii
tu crengi ai, iubito, nu brațe,
și muguri îmbii, cu mlădițele prinzi.
Descinzi dintr-un basm vegetal, al răsurii?
Ia seamă să nu te aprinzi
cum se-ntâmplă adesea cu lemnul pădurii.
În chipuri atâtea, flacăra-ntâmpină pasul
oricărei făpturi pământene,
și drumul i-aține și ceasul.

Îmi spui:
„Nimic nu s-aprinde, și nimeni, de-o rază de
lună.”
Și-n galeș surâs înflorești mulțumită, crezând
că sorții îi stai împotriva, oricând,
c-o șagălnică vorbă.
Îngădui răspuns înălțat peste timp, peste loc?
Fapte, o, câte-aș putea înșira,
ciudate-ntâmplări risipite prin cronici,
mărturii de legendă, ce-arată
că sunt cu putință și un asemenea foc,
și asemenea arderi.
Ia totul scânteie din toate. Tâmplă s-aprinde
de tâmplă și piatră de piatră.
O stea nevăzută ia foc în cădere, din gerul

văzduhului. Arde-n armură, sub zea, cavalerul,
femeie învinsă, minune fără veșminte, strângând
lângă vatră,
Și-aprind licuricii, ei înșiși, din dragoste rugul.
Iubirea țâșnește din țărână și face pământului aură
s-ajungă-n țării, s-acopere crugul.

Rareori numai, sfârșitul nu e cenușă.
Cât e întinsul și-naltul luminii,
Dumnezeu singur arde suav câteodată prin tufe
fără de-a mistui. El cruță și mângâie spinii.
Altfel noi ardem, iubito. Altfel ne este ardoarea.
Cât e întinsul, cât e înaltul,
noi ardem și nu ne iertăm,
noi ardem, ah, cu cruzime-n văpăi
mistuindu-ne unul pe altul.

Poezii, 1962
Lucian Blaga
Opera Poetică
© Humanitas, 1995

GEO BOGZA (1908–1993)

XVI

Ioana Maria sunt întâmplări
care au loc în lume
o singură dată.
Și dimineața aceea de toamnă
când tu aveai în mână doi trandafiri
și ne plimbam pe străzile orașului
n-are să mai fie niciodată.
Și seara aceleiași zile
când eu am fost mai trist ca oricând
și am rămas pe treptele portului
de unde plecau corăbii
și tu aveai să pleci cu ele
pentru totdeauna,
n-are să mai fie niciodată.
N-are să mai fie niciodată
nici după-amiaza de primăvară
când tu ai fost singură și tristă
și te-ai plimbat pe câmp
și mi-ai adus o floare.
Și n-are să mai fie niciodată
ploaia care a venit în pădure
și nici pădurea
și nici mersul nostru peste coline
în seara aceea atât de gravă și de fantastică.
Și n-are să mai fie niciodată

ziua în care ți-am spus:
Ioana Maria, tu fluturi deasupra mea,
ca un stindard.
N-are să mai fie niciodată
nici noaptea de primăvară
când noi am fost iar împreună
și eu am scris numele tău cu lumini
care se aprind și se sting, se aprind și se sting
în vârful catargelor
și numele tău a pornit în noapte
și merge și acum mai departe
din stea în stea, din cer în cer
așa cum l-am scris eu atunci
în vârful catargelor
lumini care se aprind și se sting, se aprind
și se sting
ducând în noaptea imensă a luminii
numele tău, Ioana Maria.

Ioana Maria (șaptesprezece poeme), 1937

RADU CÂRNECI (n. 1928)
Sonetul XCVII

Iubirea este atot-stăpânitoare:
E vârf în dor și vis în rădăcină
Chip nevăzut în chipul de lumină
Precum tăcerea mângâie și doare.

De vremi și legi mereu biruitoare
Iubirea doar Iubirii se închină
Înnobilând și stăpânind regină
Ca iarba nesecatele-i izvoare.

A duhului și-a trupului măsură
Iubirea se-nveșmântă în Iubire:
Petală stând și veșnică armură.

Născându-se pentru întreaga fire
În armonii cu legănare pură
Iubirea-i viața fără de pieire.

Sonete, 1983

SVELTANA CÂRSTEAN (n. 1969)
Cine nu e mângâiat nu există

Adevărul e că niciodată n-am știut
să aproximez distanțele.

Nici acum n-aș putea spune dacă
ești departe sau nu,
dacă acolo,
până unde văd,
e o margine sau altceva

nu aș ști să spun
dacă durerea-i mai mică
atunci când tu locuiești mai departe

trec zilnic
prin fața casei tale
azi am invidiat pisica

ea s-a strecurat printre gratiile
de la intrare
drept în curtea ta interioară.
era neagră
fugea de mine.

asta înseamnă că stăm aproape?
asta nu înseamnă nimic

cum nu însemna nici atunci
când stăteam pe aceeași canapea
era totuna.

Gravitație, 2015

EUGEN CIOCLEA (1948–2013)
Love Story

În clasa a noua îi scriam bilețele.
Cred că i-am copiat numele de vreo 3000 de ori.
Îi dădeam întâlnire
în spatele unei ferme de lapte,
unde umblam la practica de mulgători...
Prima dată ne-am sărutat lângă o grămadă de siloz,
din fugă și fără nici un efect.
A doua oară, pe o basculă,
ce nici măcar nu ne arăta greutatea corect.
Cineva ne-a văzut și ne-a scos o mulțime de vorbe.
Învățătorii ne invitau în fiecare zi la răspuns.
Poate de aceea am și absolvit „cu medalie”
și am trecut peste rând în armată la tuns.
În clasa a zecea o așteptam în livadă.
Venea cu picioarele goale,
să nu-și trezească părinții din somn.
Bănuind că va fi studentă la medicină
se iniția în anatomie
pe trupul meu străveziu și diform.
Cu toate acestea a reușit să rămână fecioară,
deși mă iubea, mă iubea foarte mult
și accepta să dormim într-un pat
dar cu condiția să n-o insult.
N-am insultat-o,
însă degrabă m-a plictisit porcăria

și m-am cerut în armată,
într-o unitate de artilerie,
unde am și scris această incredibilă poveste
de dragoste rece ca o
Siberie.

Alte dimensiuni, 1991

LEONID DIMOV (1926–1987)
Cumpărături

Se făcea, îmi amintesc atât de clar
Că eram într-un mare magazin alimentar
Saturat de miresme byzantine:
Vanilie, scorțișoară, măslina.
Un magazin cât o cetate
Dar pierdut în semiobscuritate.
Pâlpâiau din când în când niște lumini
Din rafturile cu produși levantini
Către raioanele suplimentare
Cu textile și lampadare când, dincolo
de geamul unsuros,
Te-am zărit mestecând într-un fel de sos,
Menit a păstra heringi ori scrumbii
Și m-am îndrăgostit de tine cât ai clipi.

Atunci ai zâmbit din pleoape,
Ai apăsător pe niște supape,
Ai aranjat cutiile cu conserve de ghiborț,
Ți-ai scuturat pletele, ți-ai șters mâinile de șorț
Și ai venit în fața mea.
Erai mica, aveai privirea grea,
Stătea, desculță și trandafirică,
Ca-ntr-o poză din copilărie
Și mi-ai spus că deși trăiești pentru mine
Prin odăi, prin tramvaie, prin magazine,

Nu va mai fi ce-a fost niciodată
Căci toată făptura mea e schimbată
Și poate că nici nu mai ții minte
Vremile fericite de la Așezăminte
Cum râdeam amândoi deodată
La ivirea degetelor de sub plapuma matlasată.

Atunci m-am îndreptat spre manufacturi
Și-am început să fac tot felul de cumpărături
Fără alegere, fără rost,
Pentru anotimpurile care-au fost.

A.B.C., 1973

MIRCEA DINESCU (n. 1950)
Cântec de inimă albastră

mai știi cum te strigam pe-atunci
„icoană cu picioare lungi“

veneai pe râu sau râu erai
curgeai în mine până-n rai

cu limba preschimbătă-n bici
vânam pe coapse iepuri mici

vânam prin pulpe fân mieriu
erai mireasmă eram viu.

Dar of of of desiş de ochi
acum de mine trag trei popi

carnea-mi miroase de pe-acum
a scândurică de salcâm

pe când mânzește muști din cai
mie țărâna-mi spune hai,

mie ulcica-mi spune blid,
iubire – măr rostogolit

Proprietarul de poduri, 1976

ADELA GRECEANU (n. 1975)
Provinciala

Îmi lipsește cu desăvîrșire talentul de a fi
femeie.

Sînt o provincială vizavi de dragoste.

Folosesc mai mereu cuvintele altora
cînd trebuie să vorbesc.

Sînt o provincială vizavi de limbaj.

De obicei prefer să stau în garsoniera mea
de 18 mp și

să mă uit pe geam de la etajul opt.

E bine că nu sînt nevoită să spun ce văd și
ce gîndesc.

Dacă m-ar privi cineva din spate,
ar vedea o spinare de femeie sau de fetiță,
pe care atîrnă o coamă de păr brun.

Pe străduța care desparte blocul de cimitir,
trec dintr-o dată patru, cinci, șase oameni
pe biciclete.

Viteză. Soare.

Șapte, opt.

În cimitir au înflorit castanii.

Provinciala de mine vede toate astea,
dar nu-i nimeni acolo să o privească

din spate,
cum stă acolo, cu spinarea ei de femeie sau
de fetiță,

nemișcată.

Și cuvintele sînt o provincie, 2014

LETIȚIA ÎLEA (n. 1967)
după multă vreme

îmi dă telefon
el a fost rând pe rând
îndelung așteptatul
cel în taină râvnit
nemaivăzutul
singurul
îmi dă telefon
cu timpul a devenit un fel de frate mai mic
căruia trebuie să-i iert prostioarele

din difuzoare
o melodie dragă
îndelung așteptatul vorbește
nu aud
îngân rimele franțuzești

vorbește
vorbește chiar frumos
ani din viață aș fi dat odinioară
pentru asemenea cuvinte
mi-aș fi lăsat părul lung
aș fi pus murături și zacuscă
eu tac îndărătnic cu spor
fredonez în gând
melodia franțuzească

el nu se lasă
îi place să se audă gândesc
puțin contează ce și cui spune
vorbește chiar frumos
și atunci de unde hăul
ce se adâncește pe zi ce trece
și atunci cine
a sădit buruieni în inima mea

îndelung așteptatul vorbește
cuvintele îmi cad pe piele
ca niște monede calpe
nu aud nimic
fredonez în minte
aș fi putut fi da aș fi putut fi...
gândul pufos mă leagă
trebuie să produc și eu ceva frumos
înălțător

în ultimele acorduri ale melodiei franțuzești
spun tandru:
„închide. te sun eu. am minute gratuite.”

și el chiar închide

Blues pentru cai verzi, 2010

CEZAR IVĂNESCU (1941–2008)
Părul cel mai lung din lume

! ți-ai crescut parcă anume
părul cel mai lung din lume
ca-ntr-un giulgi să-ți ții într-însul
trupul tău curat ca plânsul
lin pornit și-ncheiat lin
ca-ntr-o șoaptă de amin...

eu de-acuma ți-s străin...

nu mai vii și nu mai vin
să mă-mbăt de sfântu-ți vin
unde-i vin găsesc venin
eu de-acuma nu mai vin...

unde vin găsesc venin...

nu-i mai ști nici cui mă-nchin,
pe ce perină mă-alin,
nu-i mai ști cum mă clatin
ca frunzuca de arin,
nu-i griji pe unde-nsăr
ca o mumă-ntr-adevăr

nu-i griji pe unde-nsăr...

unde-nsăr, cu Moartea-nsăr
Muma celui mai lung păr,

unde-nsăr, cu Moartea-nsăr
Muma celui mai lung păr!

Doina, 1983

MIRCEA IVĂNESCU (1931–2011)
heathcliff plângând

privind-o cu ochii hăituiți – să n-ai liniște,
îi striga (și îi erau privirile oarbe, – sigur,
n-avea cum să îi vadă ovalul impur
al feței, ascunse în numai ea știe ce

noapte, a lemnului din adâncuri), să n-ai
liniște. să mă bântui pe mine, cel de o seamă
cu demonii, care ți-am smuls inima, și cu spaimă
i-am trosnit între degete vreascul. și mai

ales așchiile, când mi le-am spulberat în palmă
mi-au rămas urmele degetelor mânjite de sânge. încă
povestind cum într-o noapte, cu socoteală adâncă,
a dezgropat-o și i-a privit fața calmă,

și apoi a sfărâmat scândurile coșciugului înspre stânga,
să poată acolo, în ceasul când va să vină
el însuși în groapa de alături, să se îmbine
țărâna lor, revărsându-se laolaltă. vântul să plângă
prin iarbă deasupra lor, povestindu-i, privind
înspre ființa de alături, cu ochii întorși înăuntru.
nici măcar văzând-o, depănându-i povestea aceasta întru
înțelesul lemnului sfărâmat în pământ.

T.S. KHASIS (n. 1975)

*

ne țineam de mână ca doi îndrăgostiți și chiar credeam
că-i așa,
dormeam unul pe umărul celuilalt în compartimente
doar ale noastre, în ritmul lent și amplu al personalului
de petroșani.
ea avea 17 ani, speranțe mari și stil, eu 18, deja alcoolic.
după ce ne-am luat lumea-n cap

lucrurile s-au schimbat pentru totdeauna. câteodată
mă gândesc la
ochii ei albaștri și nu-i pot compara cu nimic, la holul unui
hotel cu covor roșu
în care am împărțit ultimul sandvici cu șuncă,
la avortonul pe care
pretindeam că-l iubim mai mult decât pe noi înșine.

– am și eu o viață, te rog, nu mă mai suna, e suficient. da,
era suficient.
au fost ultimele ei cuvinte, și de-atunci i-am uitat numărul
de telefon.
nu știu nimic despre dragoste, nu știu nimic despre
moarte,
nimic despre extraterestrești,
uneori urc sau cobor cu liftul și-mi spun: las-o baltă,
omule,

las-o baltă

și asta-i tot ce se întâmplă cu adevărat.

aparenta naturalețe a vieții, 2015

CLAUDIU KOMARTIN (n. 1983)
ca un poet dintr-un film coreean

în după-amiaza aceea am stat
cu un animal tulbure-n piept
pe una din băncile de la universitate
și totul în jur îmi șoptea că ratasem
iar mâinile mele așezate pe genunchi
spuneau o povestioară tristă de acum cinci ani

(nu mai avusesem nici un vis de luni bune
și oricât aș fi încercat
nu mai păcăleam pe nimeni că aș fi un băiat rău).

se lăsa seara. pe cer se vedeau luminițe
poate se anunța ceva, *I couldn't care less.*

lângă fântână, doi porumbei grăsuți
trezind imaginea sânilor tăi într-o dimineață:
te priveai în oglindă
cu părul puțin ciufulit și cu zâmbetul acela
în stare să mă facă să-mi doresc
să fiu unul dintre oamenii buni care hrănesc
porumbei.
stăteam pe bancă, lângă mine ceva sclipea în fântână,
oameni treceau, se strângeau în brațe,
se despărteau
și eu eram trist ca un poet dintr-un film coreean

gândindu-mă că tu trebuie să pleci
și norii sunt atât de frumoși.

Cobalt, 2013

ȘTEFAN MANASIA (n. 1977)
Taurul mecanic

Dacă ești tandră
sau numai o cățea cu pielea catifelată,
pe mine nu mă interesează.

Dacă îți plac poemele mai excitante decât ruinele
unde-au înnoptat raverii
sau dacă poezia – la fel ca spanacul înghițit
în copilărie – te face să vomți,
mie mi-e indiferent.

Dacă ai tenul elastic și foșnitor, cea mai tânără
membră a sectei de porno-cadâne
sau dacă ești atât de disperată încât nici nu îți
mai vopsești firele albe,
vino, mi-e egal.

Vino, dacă paraginile de la marginea orașului
te-au făcut să-ți dorești apocalypse now
sau dacă, nufăr de carne, ai prefera mai degrabă să
putrezești în piscina în formă de
inimioară, pentru că nici viața asta de huzur nu-i
destul de ușoară.

Vino, dacă ai avortat de curând și ai nimerit
peste-un ginecolog măcelar și

vino, dacă adolescentele skinny, cu sâni ce nu vor
înflori niciodată îți accelerează
– doar privindu-le din senin – senzația de ulcer,
infarct, variolă, lepră mentală.

Vino, dacă îți place să hoinărești mai șleampătă
decât Janice Joplin prin parc și
vino, dacă te clatini, tulpină de porumb,
pe tocurile ce-ți
însângerează călcâiele la ieșirea din club.

Dacă ești Balanță și îți place mai mult să primești
decât să oferi,

Dacă ești o Capricornă studioasă și exuberantă,

Dacă ești Leoaică și nopțile plângi de furie
că nu ai moștenit încă pământul,

Dacă ești Săgetătoare și mă hipnotizezi cu razele
unui creier de diamant,

Dacă ești Rac scufundat în tandrețe ca-ntr-un
șipot de munte,

Dacă ești Tauriță de-o senzualitate hierofanică,
elementară ca vântul și focul,
pământul și apa,

Dacă ești Vărsătoare, ascuți La Bohème
și înseninezi adesea sufletele nevinovate,

Dacă ești Scorpioana căreia uneori îi crește
sub plex o pulă intelectuală,

Dacă ești Gemeni și pregătită să minți că poți
să iubești până la piatra tombală,

Dacă ești un Berbec pasional și devastator,
ca tornadele peste satele uitate de lume,

Dacă ești Fecioara din iederă și mosc, estrogen
și absint,

Dacă ești gata să-mi oferi trupul și sângele,
ca Iisus, Doamna Pești

Vino,
vino odată:
sunt Taurul Mecanic.
Te aștept.

Cerul senin, 2015

MARIN MĂLAICU-HONDRARI (n. 1971)
Ce se trece sub tăcere

eram singur și nebun după poezie.
nu-mi trebuia familie
nici să înalț o casă;
n-am plantat în viața mea un arbore.
eu voiam să scriu poezie.

totul până când a apărut ea.
mai întâi a făcut dragoste cu perdeaua
apoi cu fereastra
apoi cu lumina care intra pe fereastră.
nu-și dorea copii
nu o interesa ziua de mâine
nici ce va face în viață.
scrisa poeme atât de frumoase!

ne-am dus să trăim împreună.
ne trezeam noaptea:
ea ca să alunge greierii aciuți pe sub mobilele grele
eu pentru a mișca vinul ca nu cumva să mucegăiască
burduful căptușit cu păr de capră.
și avem un copil.
mâine vom cumpăra un câine.
la răstimpuri fiecare se furișează unde-și ține hârtiile.

acum se înserează.

vântul mână norii către est.
o, voi, mâini albe, degete lungi,
unghii roase până la sânge.
plouă cu grindină
și iubita mea umblă în haine negre.

când mă cheamă
aerul dinăuntrul a o sută de case-mprejur
nu-mi mai este îndeajuns.

La două zile distanță, 2011

ION MONORAN (1953–1993)

116

Aș vrea să vă spun ce înseamnă pentru mine o femeie.
Nu înseamnă mama sau bunica sau vreo mătușă din
 provincie
care mă îndeamnă să citesc mai mult decât îi este
 interzis unui copil
O femeie e să nu-ți mai tremure mâinile când încerci
 să bei o cafea.
Ar fi după-amiaza fiecărei zile până noaptea târziu și
 la care
să îi spui tu sau draghili și cu care
să întârzii într-un restaurant de mahala sau din centru
după care să stingi frumușel lumina într-o cameră de
 patru pe patru.
O femeie poate să însemne și o noapte bineînțeles nu
 una din
alea la care trebuie doar să le arunci pastila ascultă
mamiți cum mai stai tu cu treaba aia rușinoasă.
Dar o femeie înseamnă în primul rând o iubită care
nu trebuie să fie neapărat frumoasă și cu Dacia 1300
 dar
cu care să poți discuta de la Eminescu până la
chiuretajele care se mai fac totuși cu duiumul pe sub
 ascuns

MIRON RADU PARASCHIVESCU (1911–
1971)
Amar

Dragostea noastră a fost
cam sucită, făr' de rost,
c-a-nceput în primăvară
ca un bob de lăcrămioară
și la urmă a murit
ca un plâns înăbușit.

Da, eram noi amândoi,
bibilică-bibiloi,
când ardea soarele-n toi,
parcă dase boală-n noi:
gura ta, a de muiere,
de dulceață și de miere,
era arșiță și boare,
mă topia și-mi da răcoare.

Îți pica vorba domoală
ca descânticul de boală:
lăcrimă erau, și stea,
ochii tăi de peruzea.
S-a ivit vr'un domnișor
care te-a vrăjit ușor,
ori ți-a fost mintea năucă
de te-a prins dorul de ducă!

Au murit de-atuncea, toate.

Ceasul vechi la ce mai bate,
când în fiecare zi
toate sunt cum n-ar mai fi!

Cântice țigănești, 1941

BOGDAN O. POPESCU (n. 1971)
nostalghia

ți-aduci aminte de cuvintele atât de frumoase
pe care ni le-am spus la restaurantul de stridii
și șampanie
din barcelona, de pe străduța
pe care numai tu știai să ajungi?

ei bine, se pare că nu am avut nevoie de ele.
nici de sticla uriașă de mirinda de pe plajă
în care ne-am închis, imaginar, unul pe altul
și, până la urmă, nici de cheile de la casă, nici de
faptul că amândoi vorbeam corect gramatical
limba română.

de fapt cred că atunci când ne-am cunoscut
nu aveam niciunul nevoie de nimic
eram foarte bine, cât se poate de bine
încât uriașul demers de a fi împreună
nu avea ce să schimbe
decât în rău.
am fi putut, cel mult, să încercăm să fim sex-mates
să mergem la premiere la teatru sau la cinematograful
să ieșim vara la terase în herăstrău și să
vorbim de medicină.

mai ales că mie mi-e cald când ție ți-e frig

ție ți-e prea mult când mie nu mi-ajunge
mie mi-e târziu când tu nu ai început încă să te
desfășori
și asta e realitatea, mica mea matahari de martipan.

pentru că eu am realitatea mea, care nici
nu place și nici nu iartă
dar care se vede bine în nopțile albe din stockholm
sau din impresionantul table mountain.

apropo, ți-aduci aminte de capul bunei speranțe
acolo unde maimuțele au stricat ecosistemul,
cerșind

de mâncare pe șosea
și struții întotdeauna te pot lovi și mușca?
acolo unde rechinii devorează frecvent
femeile care traversează înot golful?

Aerobiciclete, 2010

C.A. ROSETTI (1816–1885)

A cui e vina?

Tu-mi ziceai o dată cum că pân' la moarte
Dragostea ta toată mie-mi vei păstra;
M-ai uitat pe mine, le-ai uitat pe toate,
Astfel merge lumea, nu e vina ta.

Tu-mi ziceai odată, ah! al meu iubite,
Partea mea din ceruri ție ți-o voi da;
Toate sunt uitate, toate sunt pierdute,
Astfel este veacul, nu e vina ta.

Când vărsai, știi, lacrimi și-n genunchi la mine
Îmi ziceai: o dragă, nu te voi uita!
Mă uitași îndată, mort fui pentru tine;
Vremea șterge toate, nu e vina ta.

Când te-aveam în brațe, buza ta cea dulce
Roa fericirii pe a mea lăsa;
Dar acum otravă și venin mi-aduce,
Astfel ți-este sexu', nu e vina ta.

Aurul și slava îți goni amoru,
Și-ți văzui credința că în vânt zbura,
Ți-ai închis și rana, îți peri și doru
Astfel ți-este sexu', nu e vina ta.

Cinste și iubire, dragoste, credință,
Ieri jurai tu mie, azi cui s-o-ntâmpla;
Nu cunoști iubire, nu simți pocăință,
Astfel ți-este sexu', nu e vina ta.

Dar cu toată însă, multa-ți necredință,
Inima-mi tot bate oricând te-oi vedea;
Înger ești în ochi-mi, sfântă mult ființă,
Astfel e amoru', nu e vina mea!

NICHITA STĂNESCU (1933–1983)

Evocare

Ea era frumoasă ca umbra unei idei, –
a piele de copil mirosea spinarea ei,
a piatră proaspăt spartă
a strigat dintr-o limbă moartă.

Ea nu avea greutate, ca respirarea.
Râzânda și plângânda cu lacrimi mari
era sărată ca sarea
slăvită la ospete de barbari.

Ea era frumoasă ca umbra unui gând.
Între ape, numai ea era pământ.

Opere imperfecte, 1979

THEODOR ȘERBĂNESCU (1839–1901)

Umbra

Și pentru ce mai fug de tine?
Și când lipsești, de ce te cat?...
Ah! nu ești tu oricând în mine,
Cu dorul meu nealinat?

Dar când lipsești, pornesc spre tine
Ca vas gonit de aprig vânt,
Parcă n-ai fi etern în mine,
Oriunde ești, oriunde sunt!

Ș-apoi când pot privi la tine,
Mă-ntorc și plec și plec oftând,
Parcă plecând nu vîi cu mine,
Tu, umbra tristului meu gând!...

În cartea oarbilor destine,
Pesemne astfel mi-a fost dat:
Când te-oi vedea, să fug de tine,
Și când lipsești, eu să te cat.

IULIAN TĂNASE (n. 1973)
Cum aş putea, oare, să te uit?

cum aş putea, oare, să te uit
când tu vii la mine în fiecare noapte
despici ușor fereastra în două și intri, și ieși, și intri
și te uiți, și mă uiți și iar te uiți cum te visez și te văd
cum tai în două fereastra și intri, și ieși, și te uiți, și mă uiți
cum aş putea, oare, să te uit?
când tu ți-ai făcut din ubicuitate un tandru obicei
și ești peste tot și eu sunt pe niciunde
când tu îmi invadezi conștiința cu subconștientul tău
și îmi intri pe sub piele epilându-mi venele prin interior
și te plimbi cu gondola tăcută pe arterele mele și îmi
tulburi

sângele

cum aş putea, oare, să te uit?
când tu înalți castele de nisip din mâinile mele
și circuli fără bilet pe toate liniile palmelor mele
cum aş putea, oare, să te uit
când în fiecare dimineață când mă bărbieresc
tu ești acolo, mă aștepti și îmi dai *bună dimineața!*

din oglindă

cum aş putea, oare, să te uit?

Iubitafizica, 2002

CONSTANT TONEGARU (1919–1952)

Femeia cafenie

Femeia pe care la Brăila am iubit-o
într-o cameră de hotel
purta pantofi verzi din piele de șarpe
și avea nasul turtit. Era o mulatră.
Cum venise aici, habar n-am.
Părinții, bunicii purtaseră poate odată
în nări un inel.

Gura îi era ca o ventuză.
Sânii fierbinți ca niște pâini.
Ochii tulburi.
Îmi era trupul claviatură pentru dânsa.
Numai mâinile îi erau reci,
reci de gheață
și degetele cu vârfuri rotunde
alunecau pe mine ca boabe de struguri.

Îmi șoptea:

– La Peru mi-a fost amant un spaniol.
La Santa Clava avea plantații de zahăr.
Un altul cu favoriți în U.S.A.
cincizeci de puțuri cu petrol la Smakover,
dar amorul pentru pielea mea cafenie
s-a lichidat cu două destupări de pistol.

Am iubit la Brăila o mulătră.
M-a iubit?... M-a mințit?
Vedea – cine știe – în mine un altul?
Avea sâni fierbinți și mâini reci de gheață.
Era prin noiembrie. Pe Dunăre dospea ceață.
În port la lumini de fanare
robii descărcau un vapor de lignit.

Plantații, 1945

NICOLAE VĂCĂRESCU (1784–cca. 1825)

În rai fără tine

În rai fără tine e moarte! e gheață!
Ș-în iad lângă tine e bine! e viață!
Ș-în iarnă cu tine sunt toate-nflorite!
Ș-în vară când nu ești sunt toate pierite!
Tu ești sufletește dă duhuri istețe,
Ș-ai fi mângâiere d-ai fi cu blândețe,
Ești inimii trufașe în trează plăcere,
Cu orice mișcare și chiar cu tăcere.

cca. 1815

ALEXANDRU VLAD (1950–2015)

Poem

și-am văzut-o. ziua în amiaza mare,
pe capra căruței aceleia care venea dinspre pădure
și făcea pe uliță, ca s-o aud, un zgomot înfiorător. părul
negru, tăiat scurt,
și ochii luminoși, picioarele dezvelite să le mângâie vântul
în mers. albe și puternice,
rochia neagră și subțire fluturând, bustul drept,
bluza de culoarea grâului, gâtul ridicat cu mândrie. lângă
ea băiatul acela
care ținea hățurile, blond și șters, aproape spelb,
concentrat la drumul pe care căruța aproape c-o luase
razna.
m-am ridicat să văd mai bine și am simțit cum toate
celulele trupului
mi se schimbă pe loc, se înnoiesc ca-ntr-o transfuzie
magnetică. mi-a aruncat o privire,
mai mult în treacăt, și totuși în clipa aceea
sunt sigur că m-a recunoscut. cu o oarecare uimire:
să recunoști ceva ce n-ai văzut niciodată. scânteia
care se declanșa de câte ori mă zărea.
am urmărit uluit cuplul acela ciudat, răsărit ca din senin,
depărtându-se deja, și brusc mi s-a părut cu pământul
nu se mai învârte cu mine.
am început să calculez. da, dacă de la moartea ei
s-ar mai fi născut o dată, trebuia să aibă acum aceeași

vârstă. altfel cum?

altfel cum să se explice inexplicabilul?

totul a durat câteva secunde și pământul refuza să-și reia
mișcarea aceea a lui de rotație care ne dă senzația

de echilibru.

dumnezeu nu face glume. locul e acesta, și de câțiva ani
aștept,

dregând stângaci lucruri care-mi cad din mâini. potopit
de arșiță.

și încet-încet mi s-a strecurat în suflet senzația covârșitoare
că toată viața mea, de atunci și până acum, cu toate

realizările ei,

certitudinile câte-au fost, familia, copiii de care sunt

de multe ori atât de mândru,

ieșirile în lume, serile în care am fost aplaudat

ca semn de recunoaștere ale unor merite academice,

casa lângă care am sperat să-mi găsesc liniștea, toate-toate,

în toată înlănțuirea lor,

nu sunt altceva decât o viață second-hand.

de parcă mi s-ar fi luat cu un gest lumina ascunsă

în lucruri.

Vatra, 2015

VASILE VOICULESCU (1884–1963)
Sonetul CCXL

Să-mi vindec dorul, altor dureri cer lecuire:
O boală grea cu alta potrivnică s-alină;
Te uit... Uitarea numai de tine mi-este plină...
Și depărtarea-i înc-un adaos la iubire.
Pentr-un răgaz de-o clipă mă-ncătuș nopti de-a
rândul,
Stau gata să te-năbuș... Când făr-a-mi da de știre,
Cu-ntortocheri de vulpe, mișel se-ntoarce gândul
Să-ți mai umeze ochii, acolo-n amintire,
Veneam întâia oară; zâmbind, citeai alene...
Și te-ai întors: deodată cu fulgerul orbirii
Țâșniră pe sub puntea arcatelor sprâncene
Scăpărător de-albastre șuvoaiele privirii.
Te blestem, amintire! Ca o nebună-mi strângi
Amarul colb de patimi în stupii tăi nătângi.

*Ultimele sonete închipuite ale lui Shakespeare
în traducere imaginară, 1964*